

CARISSA BROADBENT

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

MÁTKA SMRTI A ÚSVITU

VÁLKA ZTRACENÝCH SRDCÍ III

COO
BOO

Matka smrti a úsvitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent
Matka smrti a úsvitu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CARISSA BROADBENT

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

MÁTKA SMRTI A ÚSVĚTU

VÁLKA ZTRACENÝCH SRDCÍ III

COO
BOO

Věnováno vám všem.

*Udělala jsem to sice už minule, ale nedokážu si ani představit,
že bych tuto knihu mohla věnovat komukoli jinému.
Díky, že Tisaanah s Maxem následujete na jejich pouti.
A díky, že mi umožňujete pokračovat v té mojí.*

PROLOG

Pověz, motýlku, co bys udělala pro lásku?

Dnes již hrdinka příběhu onu pevnost zná.

Zná každíčký úhel jejích impozantních tvarů vyrůstajících z příboje. Zná všechny rytiny v jejích zdech, jež se jí otiskly do dlaní. Zná pohled na kostěně bílé zdivo potřísněné její krví. Zná pach, který věž obestírá, trpký a těžký jako sama smrt.

Ví o ní všechno. Jenom ne to, jak ji zničit.

Musíte pochopit, že tohle místo jí něco vzalo. Vzalo jí to nejcennější, co měla.

Pověz, motýlku, co bys udělala, abys ho získala zpět?

Cokoli. Všechno.

K prvnímu pokusu ji dohnalo čiré zoufalství. Dobyla už mnohá města a porazila mnohé armády. Ukončila válečné konflikty. Jistě je dostatečně mocná, aby dokázala i tohle.

Vždyť tentokrát nemusí dobýt město, ale jen jeden jediný žalář.

Tentokrát nemusí osvobodit celé civilizace, ale jen jednoho jediného člověka.

Skaliska ji však srazí k zemi jako dlaň mouchu. Za pár minut se už znovu topí v příboji, znovu zachráněna svými přáteli, kteří sotva vyváznou s holým životem.

Ale pokud tato žena něco umí, je to prohrávat.

A tak to zkouší znovu, znovu a znovu. Pokaždé si odnese další jizvu, další noc znějící zlomeným srdcem. Pokaždé zemře další kousíček jejího já. Stejně však vstane a zkusí to znovu.

Naposledy za temné, bouřlivé noci. Takové, která jako by vypadla z hrůzostrašných příběhů. Přátelé ji prosí, aby nechodila. *Počkej ještě den*, nabádají ji. *Pokud tě nedostanou strážé, ta bouře ano.*

Co po tomhle všem znamená jeden den navíc? ptají se.

Co znamená jeden den navíc? Nedusit se vzteky, snad by se tomu zasmála. Jeden den navíc znamená pro muže uvězněného za zdmi žaláře dalších dvacet čtyři hodin, dalších tisíc čtyři sta čtyřicet minut, dalších osmdesát šest tisíc čtyři sta vteřin mučení.

Venku zuří opravdu děsivá bouře. V husté tmě sotva vidí na krok. Bílou věž Ilyzathu osvětluje jen šlehání zářivých modrobílých blesků. Kapky lijáku prořezávají vzduch jako stříbrné žiletky. Jako vždy se dostane až k žaláři. A nevidoucí strážkyně se na ni jako vždy vrhnou, ještě rychleji než dřív.

Bojuje s nimi. Je jich však mnoho a ona je jen jedna. Narazí hlavou o zem.

PRÁSK.

Nebe se roztrhne stejně jako její kůže a její srdce.

Zvedne se na nohy. Oči má podlité krví, skrz niž vidí svět rudě.

Právě v tu chvíli nejhlubšího zoufalství pocítí jiskřičku magie, která jí v posledních týdnech tak zarputile unikala. Záblesk důvěrně známé duše, zkroucené bolesti a pohřbené pod těžkými vrstvami kamene.

Je mu tak blízko.

Ten pocit v ní probudí cosi zvířecího.

Když se jí ostří zařízne do kůže příště, nevnímá to. Rve se jako šelma. Nestojí před ní lidé, nýbrž překážky. Překážky, které ji oddělují od nejmilovanějšího člověka. Překážky,

které se nestydí upřít jejímu zlomenému srdci útěchu pokaždé, když pro ni přijde. Překážky, které bojují za královnu, jež jí bodla dýku do zad.

Promění se v touhu nechat celý svět, který mu tohle provedl, shořet v plamenech.

PRÁSK.

Blesk na okamžik ozáří kaluže krve, rozsekaná těla, hnijící maso i její vlastní mokvající rány.

Bojuje, bojuje a bojuje, ač jí po tvářích stékají slzy.

Pověz, motýlku, co bys udělala pro lásku?

ČÁST PRVNÍ:

ZTRACENÍ

KAPITOLA 1

TISAANAH

Líbila jsem se mu.

Není divu. Vycítila jsem každé jeho přání, každou nelibost, každou potřebu. Vždy jsem naslouchala, vždy jsem pozorovala. Při tanci jsem odpočítávala každíčký krok.

Uběhly celé měsíce a magie zůstávala bolestně mimo můj dosah. Kdysi jsem pohodlně čerpala z jejích nejzazších hlubin živelnou sílu. Ale od zhroucení Šrámu jako bych se k ní skoro nemohla dostat. Naučila jsem se však, že dokonalou otrokyní dovedu být i bez magie. I bez ní se umím stát přesně tím, po čem muži touží.

Lord Farimov se na mě usmál. V jakékoli jiné situaci by se jeho úsměv dal považovat za příjemný. Nebyl to nepřitažlivý muž. Měl prošedivělé světlé vlasy a milou tvář. Snad kdybych byla někdo jiný – jiný *někdo jiný* než člověk, za něhož jsem se vydávala –, myslela bych si, že je laskavý.

Jenže já nebyla někdo jiný. Byla jsem otrokyně. A Farimov se možná zdál laskavý, jenže v jeho případě se jednalo o laskavost, jakou člověk projevuje sladkému pejskovi. A i ti nejlaskavější lidé napomínají pejsky za nežádoucí chování.

Mně nebylo třeba napomínat. Proto se na mě tak spokojeně usmál, když jsem položila na stůl tác s lesními plody.

„Výborně, Rozo,“ pochválil mě.

Roza. Tak jsem si poslední dva týdny říkala. Plaše jsem přikývla, narovнала se a uhladila si za ucho pramen hladkých kaštanových vlasů. Zahlédla jsem se při tom v zrcadle.

Tvář, kterou jsem v něm spatřila, byla cizí. Ačkoli při pozornějším pohledu bych v ní našla stopy po té, již jsem nosila celý život. Žádná míšenecká pleť, jen jednolité písčové opálení. Žádné stříbrné vlasy, jen tmavě kaštanové prameny. Žádné jizvy. Trochu širší ústa, užší nos, méně husté obočí. Byla jsem to já, ale... také ne. Zůstaly mi jen oči. Jedno stříbrné, druhé zelené. Ishqa říkal, že oči nelze proměnit ani tou nejpokročilejší iluzí. Dokonce ani s pomocí těch nejsložitějších feyských lektvarů, které si odnesl z Ela'Daru.

Žádná iluze ovšem není dokonalá. Žádná nemůže trvat věčně. A já už tuhle nosila příliš dlouho. Kdykoli jsem se na sebe podívala, napůl jsem čekala, že spatřím svou vlastní fragmentovanou pleť.

Měla jsem z toho místa zmizet už před několika dny. Jenže vždy když byla návštěva Feyů u threllských spojenců odložena, říkala jsem si: *Jsem tu už příliš dlouho, než abych to teď vzdala.* Rozhodla jsem se, že ta iluze prostě bude muset ještě pár dní vydržet.

Už celé týdny jsem pozorovala rytmus chodu domácnosti a čekala na tuhle schůzku.

Farimov se na lesní plody zamračil. Připravovaná hostina byla pastvou pro oči. Všude květiny, ovoce, tácy s masem i sýry. Po sále pobíhaly služebné, které kontrolovaly každický drobný detail.

„Myslíš, že Feyové mají vůbec rádi ovoce?“ prohodil Farimov spíš jen tak pro sebe. „Kdysi jsem slyšel, že jedí jen ještě živé maso. Možná jsem měl nechat sehnat něco... živého.“

Představila jsem si, jak přežvykuje živou kořist, a málem se rozesmála. Představila jsem si Ishqu, který sotva dokáže skrýt odpor vyvolaný už pouhou myšlenkou, že by měl sníst něco, co se kdysi pohybovalo.

„Jak by je to mohlo neohromit?“ řekla jsem. „Ta hostina je úžasná. Velmi chytré, dát v ní vyniknout tomu nejlepšímu z každé oblasti threllského císařství. Vynikající nápad a tabule hodná královské návštěvy, můj pane.“

Farimov se mírně nadmul pýchou. Lichotilo mu, že jsem si všimla, jak nechal složit menu. Jak bych si toho taky mohla nevšimnout. *To nejlepší z každé oblasti celého threllského císařství* znamenalo spíš *to nejlepší z toho, co Threll ukradl podmaněným národům*. Nyzerenské krvavé meruňky ležely přímo uprostřed stolu hned vedle deralinské vázy zdobené blankytně modrými kvítky.

Dívala jsem se na ni až příliš dlouho. Myslí mi nedobrovolně probleskl obraz Maxe, jak drží v dlani ty samé kvítky, zatímco spolu sedíme uprostřed noci na threllských pláních. Vzpomínka na noc, kdy jsem ho poprvé políbila. Na noc, kdy jsem mu propadla.

A nyní je...

„Můj pane?“ Ve dveřích se zjevila nervózně vypadající služebná. „Feyští velvyslanci právě dorazili.“

S těmito Feyi jsem se ještě nikdy nesetkala. Po celých měsících války by možná někdo čekal, že jich uvidím více, ale Threllané a jejich otroci byli daleko běžnějšími protivníky. Ty dvě ženy byly nevšedně krásné, zvláštním způsobem. Naučila jsem se, že tak už to s Feyi bývá. Jedna měla tmavé, po ramena dlouhé a rovně zastřižené vlasy, které jako by ve správném světle vrhaly modré odlesky. Druhá byla vyšší, s rovnými, po pás dlouhými plavými vlasy, ostře řezanými

lícími kostmi a pronikavým pohledem zlatých očí, který mi byl výrazně povědomý.

Občas mi přišlo téměř zábavné pozorovat dynamiku mezi Threllany a Feyi. Threllští páni se tak zoufale snažili vypadat mocní. Tetelili se blahem, když se Feyové po stovkách let skrývání vynořili a rovnou jim nabídli spojenectví. Co mohlo jejich egu zalichotit víc, než že si je rasa téměř nesmrtelných zvolila za své výhradní spojence mezi lidmi? Jak bláhové. Ishqa mi toho pověděl dost jak o králi Feyů, tak o jeho touze vyhladit lidstvo. Dříve či později, jakmile mu přestanou být užiteční, se konce dočkají i Threllané. Do té doby však Feyům poskytnou potřebně silné a početné vojsko, jež jim samotným chybí, a budou své nové spojence uzarděně obskakovat.

Farimov se usmál a chystal se jim vyseknout přehnanou poklonu, ale ta blondatá velvyslankyně ho utála.

„Toto je má pobočnice Nessiath Vareidová,“ pravila a ukázala na svou tmavovlasou společnici, která sklonila hlavu. „Já jsem generálka Iajqa Sai’Essová. Posílá nás král. Odpusťte, ale na zdvořilosti nemáme mnoho času.“

Sai’Essová.

Se zcela neutrálním výrazem jsem dál rozlévala do sklenic ledový čaj.

Žádný div, že mi byla tak povědomá. Vždyť to byla Ishqova příbuzná. Sestra? Sestřenice?

Do sálu je následovala další dvojice. Vysoký muž s bystrýma tmavýma očima a plavými, dokonale uhlazenými vlasy doprovázený drobnou ženou s opravdu velikýma modrýma očima a zlatými zvlněnými vlasy, která připomínala spíš porcelánovou mrkácí panenku. Byli oblečení v nákladných hedvábných šatech. Oba v bílém, samozřejmě. Stačil mi jediný pohled a hned jsem poznala, že patří k threllské vrstvě mocných.

Farimovovi ztuhl úsměv na rtech a vytřeštil oči.

„Lord a lady Zorokovovi. Jaké... překvapení.“

Div jsem neupustila džbán. Na nevíтанý příval vzpomínek jsem nebyla připravená.

Pach hniijícího masa. Truhlice plná usekaných rukou na prahu dveří. Jejich poslední výkřiky před smrtí, jež mi zprostředkovala zřůda, která truhlici doručila.

Zorokovovi nemají rádi, když jim někdo lže, pošeptala mi.

Zorokovovi nechali povraždit stovky otroků. Jen kvůli mně.

Honem jsem džbán zase narovнала a sevřela ucho tak pevně, až mi zbělely klouby na rukou. Mé chyby si nikdo nevšiml. Až na lady Zorokovovou, která na mě upřela svůj laní pohled.

„Svatá prostoto, jsi v pořádku?“

Nevědět své, považovala bych to za upřímnou starost.

„Jistě, má paní,“ hlesla jsem. „Hluboce se omlouvám.“

Lady Zorokovová naklonila hlavu na stranu a pousmála se.

„Podívejme. Máš vskutku krásné oči, vid’?“

Rychle jsem je sklopila k zemi. „Díky, má paní.“

Na stole v té chvíli leželo celkem šest čerstvě nabroušených jídelních nožů. Nejraději bych je sevřela v prstech. Stačilo by mi pár vteřin a oba bych je zabila. Ani bych k tomu nepotřebovala magii.

„Samozřejmě vítané překvapení,“ napravoval Farimov spěšně svou ne právě nadšenou prvotní reakci. „Každá vaše návštěva je mi vždy ctí.“

„Takový objev si zaslouží, abych se na něj přijel podívat na vlastní oči,“ prohlásil lord Zorokov.

Farimov se definitivně oklepal z prvotního úleku a usmál se. „Vynikající. Jídla je víc než dost. Pojďte, posadte se, pojezte a pak přistoupíme k...“

„Obávám se, že na takový přepych nemáme čas,“ vstoupila mu do řeči Iajqa. „Král Caduan je velmi netrpělivý. Vzhledem ke stupňující se arské agresi musíte pochopit, že je nutné jednat rychle.“

„Ale byla by přece škoda...“

„Přijměte naši *nejhlubší* omluvu, lorde Farimove,“ ozvala se tmavovlasá velvyslankyně Nessiath, aniž by se tvářila omluvně.

Farimov si povzdechl. Nepodařilo se mu skrýt zklamání. „Nuže dobrá. Samozřejmě chápu.“ S tím pokynul jedné ze služebných, která došla na druhou stranu sálu a přinesla od-tamtud leštěnou mahagonovou skříňku se zlatou západkou. Nijak velkou, na šířku i délku menší než jídelní talíř, který Farimov odsunul stranou, aby schránku mohl položit na stůl. Rytiny na jejím povrchu zčásti vyhladil zub času, ačkoli bylo zřejmé, že se je někdo pokoušel pečlivě restaurovat.

Rozhostilo se naprosté ticho. Všichni přítomní jako by rázem přestali dýchat.

„To je ono?“ zeptala se Iajqa tiše.

„To je ono. Má sbírka artefaktů je rozsáhlá. Zabralo mi celé měsíce, než jsem to našel. Avšak...“

Otevřel zlatou západku a zvedl víčko skříňky.

Byla vystlaná černým sametem a uvnitř se nacházela skleněná koule, v níž jako bouřková mračna vířil mlžný opar, jemný, a přesto podivně zneklidňující. Na zátylku mi vyskočila husí kůže a srdce se mi kdesi hluboko zachvělo zvláštním pocitem. Takovým, který jsem nepocítila už celé měsíce. Od doby, kdy jsem po arské válce ztratila magii.

„Takže tohle je ta věc, v níž král Caduan vkládá takové ná-děje,“ zabručel Zorokov fascinovaně.

Iajqa neodpověděla. Vztáhla ke kouli ruku a dotkla se jí konečky prstů. Zvnitřku se u nich ihned seběhly jiskry a chomáčky mlhy.

Ve snaze skrýt vlastní zájem jsem se otočila a spolkla nejistotu. Ta věc nevypadala jako zbraň. Jako magická zvláštnost snad, ale jako zbraň ne.

Velvyslankyně Feyů si vyměnily vlažný pohled, v němž jako bych četla podobné přesvědčení.

„Mám... mám ještě další,“ ujistil je Farimov, jakmile zaznamenal jejich zklamání. „Mnoho dalších artefaktů. Některé z největších pokladů v celém Threllu! Snad by vašemu králi byly k užitku i ty?“

V tu chvíli mě začalo citelně svrbět v prstech.

Žaludek se mi sevřel hrůzou. Bezděky jsem k nim sklouzla pohledem a spatřila, jak na nich začíná pod snědou pletí střídavě prosvítat má fragmentovaná valtainská.

Sakra. *Sakra*. Teď ne. Tohle byla ta nejhorší možná chvíle, v níž se ta iluze mohla začít rozplývat. Ruce jde skrýt ještě poměrně snadno, ale věděla jsem, že mám jen zhruba půl hodiny, než iluze vymizí zcela. Míň, než začne být zřejmé, že je s mým zjevem něco v nepořádku.

Sepjala jsem ruce za zády a nasadila co nejvíc okouzlující tón.

„Lord Farimov vlastní tu nejcennější sbírku artefaktů v celém Threllu,“ pravila jsem. „Mnohé byly nalezeny ve stejné hrobce jako tento.“

Farimov se rozzářil. Tolik se nemohl dočkat, až bude moci předvést své poklady, že jeho pýcha převážila i nad nelibostí z toho, že obyčejná otrokyně promluvila bez vyzvání. Mé prohlášení zaujalo pozornost obou velvyslankyň, přesně jak jsem tušila.

„Výborně,“ řekla Iajqa. „Pojďme si je prohlédnout.“

„Daruji vám, cokoli si budete přát,“ ujistil je Farimov a odvedl je ze sálu.

Jakmile se ozvěna jejich kroků na chodbě vzdálila, zamířila jsem ke skříňce a otevřela ji.

Druhá otrokyně – myslím, že se jmenovala Melina – na mě vytřeštila oči a trhla sebou. „Ale...“

„Šš,“ sykla jsem a probodla ji výhružným pohledem, který jí puslu zavřel.

Naši zvědové o tomhle předmětu, po němž šílený feyský král Caduan Iero tak toužil, slyšeli opravdu mnoho. Nevěděli jsme,

co je to vůbec za věc nebo jakou má moc, což zjevně netušili ani threllští spojenci Feyů. Nicméně samotný fakt, že po něm Caduan tak zuřivě pátral, stačil k tomu, aby Ishqa trval na tom, že nesmí padnout do rukou ani Threllanům, ani Feyům.

Domnívali jsme se, že ať už je ten artefakt cokoli, mohla bych ho vzhledem ke svému propojení s hlubinnými vrstvami magie ovládanými Caduanem umět nějak použít. Což bylo poněkud nepravděpodobné, jelikož během posledních měsíců mi magie unikala téměř zcela.

Na nic jiného jsem při pohledu na tu kouzelnou tretku so-becky nedokázala myslet.

Už dlouho jsem snila o zdroji moci tak silné, že by dokázala strhnout zdi jednoho prastarého žaláře a porazit jednu z nejmocnějších armád na světě. O zdroji moci, která by mi vrátila toho nejdůležitějšího člověka v celém vesmíru.

Ta skleněná koule tak rozhodně nevypadala.

„Rozo...“ hlesla Melina nervózně. Nevšímal jsem si jí, natáhla ke kouli ruku a...

Najednou mě něco tvrdě srazilo na zem na záda. Při dalším nádechu jsem měla pocit, jako by mi někdo na prsa svrhl nějaký balvan. Kůže mě *pálila, pálila, pálila*. Tak moc, že jsem musela ze všech sil zatnout zuby, abych samou bolestí nevykřikla.

Moje kůže. Moje *ruka*.

„Rozo!“ vyhrkla Meliana a klesla ke mně na kolena.

Po několika dlouhých vteřinách se nesnesitelná bolest proměnila ve snesitelnou. Přinutila jsem se otevřít oči. A div nezalapala po dechu.

Špičky prstů jako by mi někdo pozlatil. Vycházely z nich zlaté organické linky připomínající žilkování nějakého listu, mírně zvrásněné. Má kůže jako by na nich sotva visela, celá podrážděná.

Nejednalo se o jizvičky *na povrchu*, tyhle se vzdouvaly *zevnitř*.

Zvedla jsem oči ke skřínce na stole. Zela prázdnotou.

Bohové.

Podívala jsem se na zlaté žilky rozrůstající se mi po dlani s novým zděšením. Ta věc... přece jen *byla* oním artefaktem.

Melina přiškrkně zalapala po dechu a vyděšeně ode mě couvla.

Okamžik trvalo, než mi došlo proč. Tolik jsem se zaměřila na zlaté žilky, že jsem si ani neuvědomila, co pokrývají. Mou kůži. Mou normální *mšeneckou* kůži. Iluze vyprchala.

Melina se obrátila ke dveřím, možná aby sehnala pomoc. Ale já byla rychlejší. Vyskočila jsem na nohy, popadla ji a zakryla jí ústa dlaní.

„Ani se nehni,“ sykla jsem. „Jsem jedna z vás.“

Tiskla jsem ji k sobě zády a pevně jí objímala ramena, aby nemohla utéct. Do tváře jsem jí sice neviděla, ale celá se třásla.

„Jsem Tisaanah Vytezicová,“ zašeptala jsem. „Říká ti to jméno něco?“

Následovala chvíle ticha. Pak Melina přikývla.

„Potřebuju, abys mi řekla, jak se odtud co nejrychleji dostaneme. Rychle a tiše.“

Melina sebou trochu trhla. Věděla jsem proč. To ono *my*.

To jediné slůvko mi výrazně zkomplikovalo život, zvláště protože jsem tu dívku sotva znala. Nemohla jsem ji tam ale nechat čelit následkům mého útěku.

Pomalu jsem jí sundala dlaň z úst, ale ještě jsem ji nepustila, pro jistotu.

„Nedostaneme se odtud,“ zašeptala. „Na to je tu uprostřed dne příliš moc lidí.“

„Někudy to jít musí.“

„Nemůžeš prostě... použít magii?“

Málem jsem se rozesmála. Věděla jsem, proč to navrhuje. *Vždyť ukončila války. Ta že by se neuměla dostat z nějakého bloupuého domu?*

Poslední dobou jsem o magii a všech těch věcech, o které jsem přišla, přemýšlela často.

„Ne. Ne tady. Na to je tu mnoho ochranných pečetí.“

Po rozpoutání války bylo Farimovovo panství stejně jako mnohá další sídla threllských pánů opatřeno mnoha strata-gramy, které je chránily jednak před povstanci z řad otroků, kteří měli jako já magickou moc, a jednak před Nuřinou armádou.

Snažila jsem se nemyslet na to, že mít stále ještě Reshaye, jednoduše bych ty pečete rozdrtila. Mít stále ještě přístup k hlubinným vrstvám magie...

Raději jsem podobné myšlenky zaplašila. Ničemu nepomáhaly.

Sáhla jsem do kapsy a sevřela v prstech zlaté pírko, jež jsem v ní schovávala. Ishqa mě nečekal. Podle původního plánu jsem ho měla zavolat někdy v noci, až se dostanu za nejsilnější z pečetí, aby mě mohl z panství odnést. Uprostřed bílého dne to bude o poznání těžší.

Přesto byl však naší nejlepší šancí, jak odtud vyváznout živé.

Vytáhla jsem pírko a zapálila plamenem svíčky jeho špičku. Věděla jsem, že Ishqa ucítí jeho volání, ale netušila jsem, kde právě je nebo zda se k nám vůbec může dostat včas.

„Podzemní chodby pro služebnictvo,“ vyhrkla jsem. „Dostaneme se jimi z domu?“

„Nejsou to úplně chodby, spíš jen... takové sklepení. Až za zdi panství nesahá.“

„Stačí, pokud se jimi dostaneme z domu.“

Z pírka už zbyla jen hromádka popela, kterou jsem honem zametla pod stolní běhoun.

Zbraň. Potřebovala jsem nějakou zbraň. Na zdi visela ozdobná šavle. Co nejtišeji jsem ji strhla. Šlo skutečně jen o dekoraci, rukojeť měla osázenou nepraktickými rubíny a ostří tupé. Očividně nebyla nikdy zamýšlena k opravdovému boji,

ale s použitím dostatečně hrubé síly s ní šlo způsobit alespoň nějaké škody.

„Jdeme.“ Sama už jsem stála u dveří, než mi došlo, že Melina se mnou není. Ohlédla jsem se a zjistila, že stojí na místě, třeští oči a má pootevřená ústa, ač nic neříká.

Vypadala naprosto zděšeně. Tvářila jsem se stejně, když mě kdysi Serel posadil na koně a poradil mi, abych si šla hledat nový život?

Nahlas bych to sice nikdy nepřiznala, ale tehdy jsem měla strašlivý strach opustit všechno, co jsem kdy znala. Překona-la jsem ho tak, že jsem se celou duší upnula k posedlosti budoucností, kterou jsem přísahala, že vytvořím. Ale...

Před očima se mi mihla nečekaná vzpomínka. Praskání ohně v chladném nočním vzduchu. Známa vůně popela a šeříků. Tichý sarkastický smích. I úsměv, který začínal v levém koutku rtů.

„Lidí jako ty je celá řada,“ řekla jsem tiše. „Jako my. Pokud se odtud dnes dostaneme, překvapí tě, co všechno může znamenat svoboda.“

Melina se na mě nejistě pousmála a já ztěžka polkla.

„Tudy.“

KAPITOLA 2

MAX

Udržet si zdravý rozum není až tak těžké, pokud si zdravý rozum definujete volně.

Jde jen o to, najít jednu stálíci, jednu konstantu. Čísla se pro to teoreticky hodila dokonale. Aspoň ze začátku. Jedničku vždy následuje dvojka a po dvojce vždy přijde trojka. Na tom se nikdy nic nezmění. Ovšem když v životě nemáte nic než ta čísla, můžou vám snadno začít unikat. *Vážně* dvojku vždy následuje trojka? A tisíc sedm set šest *vážně* vždy přijde po tisíc sedm set pět?

To je ta potíž s čísly. Jsou příliš nehmotná. Proto jsem začal, myslím, s tou kresbou.

Záměrně říkám s *kresbou*, protože byla pokaždé stejná. Tři tvary, vždy ve stejném uspořádání. A záměrně říkám *myslím*, protože si nemůžu vzpomenout, kdy ani proč jsem je začal kreslit. Vím jenom, že to bylo to jediné, co mým rukám přišlo přirozené.

Možná ty tvary něco znamenaly v nějakém dávném snu. Nebo ve vzpomínce. Obojí mi v tu chvíli připadalo stejně mlhavé.

Ležel jsem na břiše s levou dlaní přitisknutou k chladné mramorové podlaze. Připadal jsem si jako ve vzduchoprázdnu. Slonovinové podlahy, slonovinové zdi, slonovinový strop. Ilyzath je mrtvé místo. Vše je tu prázdné. Vzduch se chvěje zvláštním tichem. Magie, která Ilyzath obestírá, udusí každický zvuk. Až na rytiny nejsou zdi nijak zdobené. Nikde žádná okna. Dokonce ani žádné dveře. Když sem někdo přijde, ve zdi se jednoduše zjeví otvor, který zase zmizí, jakmile není potřeba.

Všudypřítomná bílá mě mučila. Jako by byla tak zářivá a tak temná zároveň, že mě z ní pálily oči. Přesto to bylo pořád lepší než alternativa.

Ve druhé ruce jsem svíral kousek kovu, tak akorát ostrý, aby se jím dalo rýt do kamene. Touhle dobou jsem už Ilyzath znal natolik důvěrně, abych dobře věděl, že jakmile z rytiny spustím oči a pak se na ni znovu podívám, už tam nebude. Ilyzath umí smazat jakékoli stopy, které se po sobě jeho vězňi snaží ve světě zanechat.

Možná to byla jen taková moje malicherná vzpoura.

Ta kresba byla pokaždé stejná. Tři tvary, vždy ve stejném uspořádání. Jeden nedokonalý kruh nalevo, druhý o trochu níž napravo a pod tím levým třetí, poněkud protáhlejší tvar. Dohromady tvořily trojúhelníkovou formaci.

Ze začátku jsem si lámal hlavu s tím, co znamenají. Ale teď myslím, že na tom ani nezáleželo.

Vtom jako by se pohnul vzduch a já ztuhl.

Ten pocit už jsem tou dobou taky znal. Žaludek se mi sevřel hrůzou, což jsem pečlivě ignoroval a dál zíral na rytinu v zemi, i když místnost potemněla.

Nepodívám se tam.

Nepodívám se tam. Prostě ne.

Zátylek se mi orosil potem. Místnost jako by se zahalila do rudé záře. Najednou jsem uslyšel nepřírozeně hlasité praskání ohně.

„Maxi.“

Ten hlas jsem znal. Znal jsem ho, ačkoli jsem pořád ještě nechápal, komu patří. Přesto mě jeho zvuk přiměl zvednout oči, bez ohledu na to, kolikrát jsem jim opakoval, aby to nedělaly.

Pohled na ni byl stejně děsivý jako pokaždé.

Té dívce mohlo být nějakých jedenáct nebo dvanáct let. Měla dlouhé, rovné, černé vlasy a její vystupování mi přišlo z mnoha důvodů povědomé. Nejvýraznější na ní však bylo to, že hořela v plamenech.

Občas plakala a snažila se doplazit po podlaze až ke mně. Občas zuřila a pokoušela se mě uhodit. Dnes tam však jenom stála, téměř smířeně, zatímco se jí na obličejí škvířily kusy masa.

Vypadala smutně.

„Proč jsi mi to udělal?“ zeptala se. „Proč jsi mi tohle udělal právě ty? Tahle otázka mi vířila hlavou těsně před koncem, víš? A bolela daleko víc než tohle ostatní.“

S tím ukázala na své hořící tělo.

Cosí se mi mihlo hlavou, střípek nějaké vzpomínky, která jako by mě udeřila pěstí do břicha, ale vzápětí zmizela dřív, než jsem ji stačil plně uchopit.

Ale možná... možná jsem se sám zarazil dřív, než jsem se na ni stačil plně rozpomenout.

Odvrátil jsem zrak.

„Nejsi skutečná,“ procedil jsem.

„Ale ano, jsem.“

„Na tomhle místě není skutečné nic. Jsi jen další noční můra.“

Do nosu mi stoupl pach škvařícího se masa. Přinutil jsem se opět podívat do země. Jak jsem předpokládal. Znaky, které jsem do ní teprve před pár minutami vyryl, zmizely.

Co naplat.

Začal jsem znovu. Pokaždé. Pokaždé ty samé tři tvary, znovu a znovu a znovu.

Přesto jsem koutkem oka viděl, jak se rytiny ve zdech Ilyzathu posouvají, jako by se všechny snažily natočit směrem ke mně.

Tak ty si myslíš, že to je jenom noční můra?

Neřekl to žádný hlas. Ne tak docela. Ilyzath mluvil směsí milionu nesouvisejících zvuků a dunění větru i vrzání zdí tu splývalo v cosi podobného slovům.

Neodpověděl jsem. Se svými halucinacemi jsem rozmlouval, to ano, ale s žalářem samotným jsem se snažil nebavit. Člověk si musí vytyčit nějaké hranice.

Co tě vede k domněnці, že ty noční můry nejsou skutečné? Možná je to všechno skutečné. A to je ta nejhorší noční můra ze všech.

Zaťal jsem zuby a ruka se mi zastavila v naučeném pohybu. Sice jsem to nehodlal připustit, a to ani v duchu sám sobě, ale ta myšlenka mě zneklidňovala.

Bylo toho totiž tolik, co jsem o své vlastní minulosti nevěděl.

Vše, co se odehrálo před tím, než jsem skončil v Ilyzathu, jsem měl rozmazané. Jako by se ve stoce plné husté tekutiny slévaly stovky odstínů různých barev. Občas mi hlavou probleskl střípek nějaké vzpomínky, pocitu nebo obrazu. Někdy jsem ucítil vůni květin a zahlédl odstíny zelené, které se mi vryly do paměti tak živě, že mě téměř uměly zavést do vzpomínek, jež se za nimi skrývaly. Zůstávaly mi však nedosažitelné. Jindy jsem vnímal temnější pocity. Popel, sténání, mé krví potřísněné dlaně svírající nemilosrdnou ocel. Žár, žár a zase žár.

Pevně jsem zavřel oči.

Je to jen noční můra, Maxi. Dej se trochu dobromady.

Ta hořící dívka tam pořád ještě stála.

Nepodívám se na ni.

„Maxi,“ oslovila mě znovu, ale pak ji umlčelo skřípání kamene.

Stíny i rudá záře ihned vyprchaly. Zvedl jsem oči a zjistil jsem, že dveře mé cely se otevřely. Stály v nich dvě bojovnice bez očí, celé v černém, s kopím v ruce.

„Vstávej,“ poručila mi ta plavovlasá. „Královna s tebou opět potřebuje mluvit.“

Už jsem se sám zvedal. Upřímně, královninu mučení bych dal před mučením Ilyzathem přednost kdykoli.

A dnes jsem měl navíc plán.

Situace se ještě zhoršila.

V Aře zuřila válka. V Ilyzathu jsem to všechno vnímal jen velmi vzdáleně. Jeho zdi koneckonců neprostoupí nic, a to ani hrozivý válečný konflikt. Ovšem kdykoli mě královna nechala převézt zpět na pevninu, viděl jsem její stopy úplně všude.

Tentokrát mi vše připadalo ještě závažnější než kdy dřív. Kráčel jsem spolu se Syrizenkami po dlážděných cestách. Po levé straně se zlověstně tyčil ztichlý, truchlivý palác, jehož dva vyostřené vrcholy od mé poslední návštěvy přišly o své špice. Přede mnou se zvedaly věže. Okna v horních patrech té stříbrné byla všechna roztržštěná. Jako by zůstala jen stříbrná kostra ponechaná napospas mračnům.

Okolo nás se shlukovaly skupiny vyčerpaných vojáků. Zpomalil jsem, abych si je trochu prohlédl. Jedna se roze-
stoupila natolik, že jsem mohl zahlédnout, kolem čeho vojáci postávají. Obludnou mršinu, jejíž krev se vsakovala do země.

U Výsostného.

Při pohledu na tu věc, byť mrtvou, mi přeběhl mráz po zádech. Byla možná dvakrát či třikrát větší než vojáci, kteří ji obklopovali, a stvořená snad jen z temnoty a příliš dlouhých končetin. Ač jsem se díval přímo na ni, stejně jsem nedokázal přesně vymezit její tvar, jako by se má mysl neuměla rozhodnout, kde končí tělo a kde začíná jeho stín.

Toble jsem už viděl.

Vytanulo mi to na mysli zcela nečekaně. A jako většina myšlenek, které se mi poslední dobou honily hlavou, mi to bylo úplně k ničemu.

Jeden z vojáků zvedl oči a podíval se na mě, načež je vytrřestil a vzápětí se otočil ke svým spolubojovníkům a začal něco horečně drmolit.

Z úvah mě vytrhlo nepřijemné rýpnutí – tak nevybíravě, že jsem málem klopýtl. Měl jsem svázané kotníky, poměrně volně, abych mohl chodit. Záпěstí mi spoutali tak pevně, že jsem jimi nemohl ani pohnout.

„Ať to máme z krku, Maxi,“ zabručela plavovlasá Syrizenka a popadla mě za pravou paži. „Na zdržování není čas.“

„Kolik jich bylo?“ vyhrkl jsem. „Těch stvoření. Muselo jich být mnoho. Víc než tahle,“ dodal jsem a kývl k poli, kde se kolem mršin shromažďovaly hloučky vojáků. „Poslali je Feyové, že ano? Jak daleko se ta stvoření dostala? Podařilo se jim doplazit se až na vrchol věží?“

Syrizenka mi neodpověděla, ale stiskla pevně rty, čímž mé tušení potvrdila.

„Kdy k tomu došlo?“ vyptával jsem se dál. „Zdá se, že teprve před pár hodinami?“

Opět jsem se nedočkal odpovědi.

A opět jsem ji nepotřeboval. Věděl jsem, že mám pravdu.

Od jednoho z dosud nejhorších útoků ještě neuplynul ani den a královna už mě vytáhla z žaláře. Teď, za bílého dne. Což se vůbec nestávalo běžně. Vlastně k tomu začalo docházet teprve nedávno. Zpočátku jsem se sem dostal jen zřídka, pokaždé hluboko v noci, aby u toho skoro nikdo nebyl. Proč, na to jsem dosud nepřišel. Začalo mi to do sebe zapadat teprve nyní, při pohledu na všechny ty vojáky.

Oni věděli, kdo jsem. Ne že bych tušil proč.

A královna si z nějakého důvodu přála, aby o mně nevěděli. Ne že bych tušil proč.

Pozabýjel jsi stovky nevinných lidí, zašeptal jakýsi hlásek v koutku mé mysli. Copak to není dostatečný důvod k hanbě?

Syrizenky si mezi sebou vyměnily těžko srozumitelný pohled. „Doufám, že královna má pravdu a že budeš naším zachráncem,“ zabručela ta plavovlasá a táhla mě dál. „Jdeme.“

KAPITOLA 3

TISAANAH

Melina měla pravdu. Nebyly to úplně podzemní chodby, jen prostory, které se náhodou nacházely pod úrovní země, a ani náhodou nebyly tajné. Cestou jsme mýjely daleko víc lidí, než mi bylo příjemné. Zachránilo nás jen to, že se většinou jednalo o další otroky. Někteří mě možná poznali. Koneckonců, vypadám dost nezvykle. Naštěstí nás však nikdo nezastavil. Čím víc jsme se vzdalovaly od středu domu, tím bylo sklepení opuštěnější.

Na rozcestí jsme se obě zastavily. „Tudy se jde do stájí,“ hlesla Melina tiše. „A tudy dojdeme do polí,“ ukázala druhým směrem.

„Co z toho je dál od hlavní budovy?“

Melina se zamyslela. „Nejspíš...“

Vtom jako by se mi zastavilo srdce.

„Ššš.“

Melina se na mě tázavě zadívala, ale já ji popadla za paži a přitiskla nás obě ke zdi. „Ššš,“ zopakovala jsem.

Vskutku, zněly sice tiše, ale pokud jsem napnula uši, slyšela jsem je. Hlasy. Nahoře nad námi.

„... se dostat příliš daleko... ještě můžeme dohnat... nařídil jsem každému strážnému v domě, ano, *každému* strážnému, ujišťuju vás...”

Odolala jsem pokušení syknout kletbu.

Melina ke mně obrátila oči přetékající hrůzou. „Máš vůbec ponětí, kolik strážných tu je? Dojde jim, že jsme se vydaly tudy...”

„Na strach nemáme čas,” hlesla jsem odhodlaně. „Musíme jednat. Tak kudy, Melino?”

Melina se podívala oběma směry, načež ukázala do jedné chodby. „Do polí.”

Rozběhly jsme se.

Zvědavé pohledy kolemjdoucích se proměnily v nevěřicně zaražené. Držela jsem Melinu pevně za zápěstí a táhla ji kupředu, ač její kroky zpomaloval strach.

„Soustřed se,” vyhrkla jsem. „Už jsme blízko...”

Zahnuly jsme za roh, když vtom se Melina zastavila tak zprudka, že jsme obě klopýtlly.

Uviděly jsme krátké schodiště a dveře, zpod nichž prosvítaly sluneční paprsky. Před nimi stál mladík v uniformě. Byl zhruba v Melinině věku, mohlo mu táhnout na dvacet. Hluboko do čela mu padaly tmavé kadeře, jež rámovaly jeho překvapený pohled.

„Melino?”

„Markusi!”

Melina zkameněla. Obě ta jména zazněla jen jako tichý výdech plný tolika odstínů, že je nešlo spočítat.

Když jsem viděla, jak se na sebe ti dva dívají, žaludek se mi sevřel úzkostí. Vypadali jako dva zamilovaní.

Bohové, je vůbec něco nepředvídatelně nebezpečnějšího než zamilované mládí?

Markus stál mezi námi a svobodou. Zamračil se. Sjela jsem pohledem k jeho ruce, již měl položenou na jílci meče.

„To hledají vás?” vyhrkl a podíval se na mě. V jeho očích se něco změnilo.

„Musíme odtud pryč, Markusi,“ špitla Melina. „Můžeš jít s námi, můžeš...“

„Pryč?“ zopakoval Markus a zamračil se ještě víc.

Začínala jsem z toho mít velmi špatný pocit.

„Pojď s námi,“ zkusila to znovu Melina, popošla k němu o další krok a trochu napřáhla ruku. „Můžeš jít s námi. Nikdy tě nenajdou. Nikdo se to nedozví.“

Všimla jsem si, jak se mu v tu chvíli téměř neznatelně zatvrdil pohled. Ten s námi nepůjde.

Protože on nebyl otrokem. Byl najatým strážným, dostával za svou službu zapláceno, byť mizerně. Melina se mu možná líbila. Možná ji dokonce miloval, nebo si to myslel.

Ale v okamžiku, kdy použila slovo *my*, jímž z něj učinila jednoho z nás, ho ztratila.

Kráčela dál směrem k němu. „Markusi, prosím...“

Jakmile se ho dotkla, popadl ji.

Ale já jsem už byla připravena. Zareagovala jsem stejně rychle jako on.

Ať zamumlal jakoukoli omluvu, přehlušilo ji to, jak s dívkou smýkl o zeď ve snaze ji znehybnit.

Následovalo řinčení oceli o ocel, když jsem na něj zaútočila ukradenou šavlí. Můj útok vykryl, ale nepozorně, nešikovně. Byla jsem lepší šermířka a využila jeho nezkušenost proti němu.

Melina přiškrčeně vyjekla. Postříkala mě krev.

Markus se svezl k zemi, ruce si tiskl k ráně v hrdle a z očí už mu vyprchával život.

Až na zvuky doléhající zvenčí a dunění krve, která mi pulzovala v uších, v chodbě opět zavládlo ticho. Melina se přitiskla zády ke zdi, zakryla si ústa dlaní a celá se roztřásla.

Bylo mi jí moc líto. „Musíme jít.“

„Já... já...“

Chytila jsem ji za paži, něžně, ale neústupně. „Je mi to líto, ale musíme jít, Melino.“

Dlouze vydechla, odtrhla od Markuse oči a obrátila je ke dveřím. Pak jsme společně překročily tělo jejího milence a vydaly se opět vstříc svobodě.

Venku byl krásný den. Za dveřmi nás přivítal nádherný pohled na lány zlátnoucí pšenicí, ovocné sady a zeleninová pole seřazená v dokonalých řadách, jako by je někdo namaloval. Prázdné modré nebe prosvítalo růžovými odstíny. Běžely jsme.

Doběhneme až za pole a pak se k nám snad Ishqa dostane včas...

Vtom mi někdo vši silou vyrval Melininu paži ze sevření a vzduch rozčísl její překvapený výkřik. Někdo se pokusil chopit i mě, ale já se začala zuřivě ohánět mečem, vyklouzla mu a začala couvat směrem ke stěně obilného síla.

Před sebou jsem spatřila vojáka, který držel Melinu. A vedle něj stáli lady a lord Zorokovovi spolu se třemi dalšími strážnými.

Navenek jsem se snažila zachovat klid, ačkoli srdce mi bušilo jako o závod. Chovaly jsme se v podzemí příliš hlučně. Nechaly jsme se spatřit příliš mnoha lidmi. Běžely jsme příliš pomalu. Nebo jsme zkrátka měly jen obyčejnou smůlu.

Lady Zorokovová se na mě usmála. „Myslím, že tě znám, že ano? Tisaanah Vytezicová! Jaká pocta, konečně se setkat s takovou legendou.“

Nedokázala jsem odtrhnout oči od Meliny. Upustila jsem zbraň a zvedla ruce nad hlavu.

„Nejsem ozbrojená,“ vyhrkla jsem. „Pustte ji.“

„Nemůžeš přece čekat, že ti na tohle skočíme,“ odfrkl si lord Zorokov.

Ještě se po mně ale nevrhli. Zničením panství Esmarise Mikova a svými činy z arské občanské války jsem si vysloužila

dost děsivou pověst. Nejspíš žili v přesvědčení, že vládnou tak mocnou magií, že bych lusknutím prstů dokázala zničit klidně celé město.

Kdyby tušili, jak bezmocná nyní jsem.

No tak, Ishqo, pospěš si.

Vlevo jsem zahlédla nějaký pohyb. Dvě feyské velvyslanekyně mě obklíčily z druhého úhlu. „Ten artefakt,“ pravila Iajqa chladně. „Kde je?“

„Nemám ho.“

Ta lež mě stále ještě pálila v dlani. Modlila jsem se, aby si ji moc neprohlíželi.

Pořád se nikdo nehýbal. Uvědomila jsem si, že se mě bojí. Dokonce i Feyové.

Melina sykla bolestí a z hrdla jí začala stékat krev.

„Snažila se mě zastavit!“ řekla jsem. „Nemá s tím nic společného.“

Potřebovala jsem získat čas.

Pospěš si, Ishqo, prosím, prosím, pospíchej.

Lady Zorokovová se na mě pomalu usmála. „Máme tě tentokrát obdarovat jejíma nohama? Řekla bych, že rukou už máš víc než dost.“

Vzedmul se ve mně takový vztek, že jsem se sotva zmohla na slovo.

„Nepřišla jsem sem hrát žádné hry,“ procedila jsem tak chladně, jak jsem jen dokázala. „Pusťte ji a já zvažím, že vám vrátím, co jsem...“

Vtom ta tmavovlasá velvyslankyně něco hlesla. Tomu slovu jsem nerozuměla, ale znělo jako kletba. „*To* je ono,“ vydechla. „Takže ho přece jen *máš*.“

Zírala na mou ruku, na zvláštní zlaté žilkování, které ji nyní pokrývalo.

Sakra.

„To je směšné...“ začala jsem, ale sotva jsem to zvládla doříct.

„Ani my jsme si sem nepřišli hrát, nicotná otrokyně,“ zavřel na mě Zorokov. Nestačila jsem udělat vůbec nic. Vmžiku Melině podřízli hrdlo a její tělo padlo jak těžký pytel k zemi.

Vzápětí se na mě vrhl první ze strážných. A hned nato druhý a třetí.

„Usekněte jí ruku!“ zvolal někdo a v tu chvíli mi zápěstí vzplálo takovou bolestí, že jsem na okamžik nedokázala vnímat nic jiného.

Přesto jsem se zuby nehty držela při vědomí. A zuby nehty jsem se snažila dosáhnout na svou magii.

No tak, Tisaanab. Pokud to neuděláš, zemřeš tam.

Chopila jsem se každického kousku magie, který ve mně ještě zbyl, každického drobného úlomku. Silou vůle jsem je donutila vyplout na povrch. *Bohové*, bolelo to tak, jako by mě magie začala spalovat zevnitř.

Strážní, kteří mě drželi, vykřikli bolestí a pustili mě. Ruce jim sžírala černá hniloba. Moje pravá ruka byla k ničemu. Ťali do ní tak hluboko, že jsem viděla záblesky kosti. Když jsem se znovu chopila meče, musela jsem tak učinit levou rukou.

Pak jako by se všechno proměnilo v chaotickou změt rozmazaných obrazů. Jeden ze strážných padl, obličej černý hnilobou. Dalšímu jsem zabodla do prsou meč.

Během souboje se událo cosi zvláštního. Před očima se mi začaly míhat i jiné obrazy. Takové, které nepocházely z tohoto zoufalého střetu. Obrazy lidí, o nichž jsem věděla, že jsou daleko odtud. Jako bych na zlomky vteřiny viděla očima někoho jiného.

Nejdřív jsem spatřila muže s měděným odstínem vlasů. Hleděl na mě starostlivými zelenými očima v překrásném sále plném zeleně a odrazů slunečního svitu. S nesmírnou, všepohlcující *nenávistí*.

Vzápětí zmizel. Nahradil ho jiný obraz. Bílá místnost. Rytiny na zemi, pořád ty samé obrazce. Vyčerpání. Strach. Pohled

upřený na ruce, jež jsem tak důvěrně znala. Na stratagramy na pažích, které z nich vycházely.

Zastavilo se mi srdce. Obraz se vypařil.

Max.

To byl Max. Viděla jsem ho. Cítila jsem ho. *Byla jsem* jím.

Jakmile jsem si to uvědomila, zaváhala jsem uprostřed pohybu. A utržila úder. Rozplácla jsem se zády na zem.

To ne. Vrať se. Vrať se.

Snažila jsem se znovu uchopit svou magii, ale unikala mi. Ta, která se mi dosud plazila kolem meče, se vytratila a nechala po sobě jen ničemnou ocel, kterou mi další ze strážných snadno vykopl z prstů.

Aniž by Iajqa spustila oči z mé ruky, došla pomalu až ke mně. „Useknout,“ rozkázala.

Strážný zvedl meč. Snažila jsem se nějak uhnout nebo odkutálet stranou, ale jiný muž mě pevně držel za ramena a tiskl mi zápěstí k zemi.

Ale těsně před tím, než se voják rozmáchl mečem, dopadla na zem zlatá záře a odhodila toho, který mě tiskl k zemi, stranou. Zamrkala jsem a najednou přede mnou byla jen křídla rozepjatá pod zářivým sluncem, která mě celou zakryla.

Vydechla jsem úlevou.

Ishqa se po mně káravě ohlédl přes rameno. „Tohle v plánu nebylo.“

„Později,“ zachroptěla jsem a vyškrábala se na nohy. Ishqa mě objal a už se chystal se mnou vznést do vzduchu, když nějaký hlas vykřikl: „Ishqo!“

Ishqa se zadíval na plavovlasou velvyslankyni a ztuhl.

„Iajqo,“ vydechl, jako by si ani neuvědomoval, že mluví nahlas.

Iajqa se zamračeně vydala k němu.

„Vrať se,“ řekla. „Král ti to dovolí. Tvůj syn na tom není dobře, je...“

„*Ishqo*,“ sykla jsem. Na tohle jsme neměli čas.

Mé syknutí jako by Ishqu probudilo z nějakého transu. Jediným ladným pohybem se se mnou vznesl do oblak. Sevřela jsem ho v pevném objetí a dívala se, jak se naše obecenstvo – otroci, strážé, Feyové i Zorokovovi – zmenšují a zmenšují, až Melinino tělo připomínalo jen tečku obklopenou rudou kaňkou.

„Bude nás pronásledovat?“ vydechla jsem.

„Ne. Teď by nedokázala letět rychle. Ví, že by nám nestačila.“

Vzápětí začal Ishqa zprudka nabírat rychlost, až se mi zhoupl žaludek. Farimovovo panství jsme nechali daleko za námi a vznášeli se nad mílemi a mílemi lánů polí. Ishqa se podíval na mou ruku, kterou jsem si opatrně tiskla k prsům. „Jsi raněná.“

„To nic není,“ zalhala jsem.

„Tohle v plánu nebylo.“

Ne, to tedy rozhodně ne.

„Tady hrozně hučí vítr,“ řekla jsem co nejhlasitěji, aby mě slyšel. „Probereme to později.“

Další hloupá, průhledná lež. Ishqa se nade mnou nicméně smíloval. A znovu už nepromluvil.

KAPITOLA 4

AEFE

Kdykoli zavřu oči, vidím bílou. Bílá vlastně ani není barva. Jen absence barvy. A především je plná prázdnoty. Bílou nenávidím, a přesto mě pronásleduje snad všude. Nyní bylo vše prázdné. V hlavě jsem neměla nic než vlastní myšlenky. V plících nic než vlastní dech. V žilách mi pulzoval tep jen jednoho srdce. Mé tělo bylo prázdné a osamělé. Vše, čemu jsem se snažila uniknout, v něm znělo a odráželo se od jeho stěn hlasitěji než kdy dřív.

Nic není strašlivější než samota.

Samota mě sžírala i ve snech. Už jsem zapomněla, co je to snít. Jak se sny dokáží zdát živé, když je musíte snášet sami. Většinu času jsem snila o těch nejhrozivějších chvílích ze své minulosti.

Občas, velmi vzácně, mi však přinesly i střípky propojení.

Vždycky jsem je poznala. Tisaanah i Maxantaria. Když v něčí mysli přebýváte tak dlouho, naučíte se rozlišovat všechna její zákoutí.

Vstúpila jsem si nezlomné odhodlání Tisaanah i tlukot zranitelného srdce, které se chvělo za ním. Proto jsem poznala,

že je to ona, když se mi před očima mihlo hroutící se štíhlé tělo s podříznutým hrdlem a pak jsem ucítila smutek a proudění větru.

Vryla jsem si do paměti i Maxantariovo bystré já. Proto jsem poznala, že je to on, když mi před očima probleskl bílý strop pokrytý kruhovými rytinami, když jsem pocítila neúnosnou bolest, když jsem měla na okamžik dojem, jako by mě někam unášela jakási ohromná síla.

Na jednu nádhernou chvíli jsem nebyla sama. Snažila jsem se je zachytit, spojení s nimi si udržet, ale minulost mě zas pohltila.

Sny mě zavedly na jiné známé místo. Ocítla jsem se ve zvláštní kruhové kamenné budově. Padala jsem k zemi. Svaly mě najednou vůbec neposlouchaly. Ucítila jsem závan větru, v němž se zvedly jeho zlaté vlasy, poté co mě tam nechal. Poté co mě nechal napospas půl tisíciletí mučení.

Probudila jsem se s křikem.

Postava pode mnou přiškrceně vykřikla. Ale skoro jsem to neslyšela. Nahmatala jsem prsty útočnickovo hrdlo. Všude změt paží. Někdo mě uhodil do tváře. Zavrčela jsem a facku mu vrátila.

Poprvé za dlouhé dny jsem se cítila úžasně mocná. Miluju vztek. Vztek se splétá z rudé a černé, z křiku a řevu. Je opakem prázdnoty. Opakem *bílé, bílé a zas nekonečně bílé*.

Pod kadeřemi plavých vlasů se skrývala Ishqova tvář. Ishqa mě zradil. Ishqa mě zničil.

Popadla jsem z tácu jídelní nůž, pozvedla ho a...

„Aefe!“

Ten výkřik jako by mě přimrazil.

Jak já to jméno nenávidím. Aefe.

Vzápětí mě někdo strhl vzad. Vycenila jsem zuby a začala kolem sebe kopat a máchat slepě nožem. Do něčeho jsem řízla.

„Přestaň, přestaň!“

Čím pevnější bylo sevření, tím víc jsem se zmítala. Někdo mě popadl za zápěstí a zkroutil mi ho, až jsem nůž upustila. Ale bylo mi to jedno. Rvala jsem se dál, doslova zuby nehty...

Dokud mě někdo nesrazil zády k zemi.

Dokud svět nezpomalil. Zhluboka jsem oddechovala.

Nade mnou se skláněl Caduan a tiskl mi ramena k podlaze. Na levé tváři měl purpurovou jizvu, z níž tekla krev, která mi už už začínala kapat do obličeje. Jeho oči zářily jako slunce prosvítající skrz listoví. Upoutaly mou pozornost a odmítaly se jí vzdát. Byly ukotvující. Byly skutečné.

Můj dech začal zpomalovat.

„Pokusila se mě zabít!“ ječela nějaká služebná z druhé strany pokoje. K jejímu hlasu se přidal tichý šepot. Kroky. Byly tu i jiné.

Caduan ze mě nespouštěl oči. Jenže já nerozumím výrazům a všemu tomu, co beze slov komunikují. Většinou se o to ani nesnažím. Přesto jsem v jeho očích zahlédla něco, kvůli čemu bych se nejraději někam propadla. Křik ani údery mi nevadí. Zato Caduanův pronikavý pozorný pohled je děsivější než všechny krutosti.

„Pusť mě,“ zavrčela jsem.

„Pustím, když mi to dovolíš. Byl to jen sen,“ dodal tiše.

Probodla jsem ho pohledem plným čerstvé zášti.

Jak se *opovažuje* tvrdit něco takového.

„Ne,“ sykla jsem. „Byla to *skutečnost*, tak dlouho.“

Výraz v jeho očích se proměnil. „Teď už ne. Teď jsi v bezpečí.“

Jsi v bezpečí, šeptávala mi dřív Tisaanah v naší sdílené myslí. V té, která teď nepatří nikomu jinému než mně.

„Nejsem *v bezpečí*!“

„Aefe...“

„Neříkej mi tak. Jmenuju se Reshaye!“

„Jsi víc než to,“ zašeptal.

„Tak puť už!“

Konečně mě poslechl. Odplazila jsem se od něj a schovala se v rohu, kde jsem začala tĕkat očima po místnosti.

Má komnata byla prostorná a měla vysoké stropy se světlíky vyplněnými zvlněným sklem, jimiž dovnitř proudily lomené sluneční paprsky. Někteří říkali, že je krásná. Služební se pozastavovali nad tím, že jsem byla ubytována v těch nejpřepychovějších prostorách, v horním podlaží paláce. Říkali to zvláštním tónem. Jako by na tom bylo něco divného.

Ale o to jsem se nestarala. Když jsem se po tom místě rozhlédla, necítila jsem vůbec nic. Krásné věci jsou pro mě jen abstraktními tvary určenými jiné duši.

Nyní se v mém pokoji tísnilo na půl tuctu lidí, kteří na mě civěli. Dva z Caduanových poradců pomohli plavovlasé služebné vstát ze země a jeden strážný ji odvedl kamsi pryč.

Nelíbilo se mi, jak na mě zírají.

„Neměla sem chodit,“ podotkl Caduan tiše, nicméně neoblomně. „Nikdo ji nesmí budit. Navíc jsem dal jasné pokyny, aby se tu nevyskytoval nikdo plavovlasý.“

Dva poradci si vyměnili pohled. Jedním byla křehká drobná žena s nakrátko zastříženými měděnými vlasy. Luia. Vrchní velitelka ozbrojených sil. Druhým byl tmavovlasý muž se širokými rameny a výraznými čelistmi. Vythian, pán nad veškerými financemi, ač se na pohled zdálo, že by se hodil spíš do bojové arény než do státní kasy.

„Můj králi...“ vzala si tiše slovo Luia.

„Teď ne,“ zarazil ji Caduan a obrátil se ke mně. Přestože jsem zírala do země, cítila jsem, jak na mě dopadá tíha toho jeho pátravého pohledu. „Brzy se vrátím, Aefe. Odpočívej.“

Odpočívej. Nesnáším odpočívát.

S tím všichni tři odešli a zanechali mě o samotě. Na okamžik jsem zůstala stát na místě a dál ztěžka oddechovala. Ale pak jsem přešla přes pokoj a přitiskla se ke dveřím.

Slyšela jsem za nimi šepot.

„... dovolit, aby to tak pokračovalo dál,“ říkala Luia.

„Je to teprve několik měsíců,“ namítl Caduan.

„Vložil jsi do ní nemalou investici,“ podotkl Vythian. „Čas není na naší straně.“

„Musíš se jí zeptat,“ sykla Luia. „Potřebujeme ji. Po minulé noci je to jasnější než kdy dřív. Takhle tu válku nevyhrajeme.“

Následovala chvíle ticha. Úplně jsem viděla, jak je Caduan vraždí přísným pohledem. „Takhle nevyhrajeme ani s ní. Ještě ne. Ještě není připravená.“

Ještě.

To slovo mi v srdci zažehlo plamen vzteku. Vzteku a... smutku?

Ani nevím, proč mě to překvapovalo. Nemělo by. K ničemu jinému mě nikdy nikdo použít nechtěl. Co také jiného s někým jako já než ho použít jako zbraň?

Zaslechl jsem dva kroky. Jako by se Caduan vzdaloval. Přitiskla jsem se ke dveřím ještě víc a napnula uši.

„A kdy *bude* připravena?“ zavolala za ním Luia hlasitěji. „Až arská královna stvrdí všechna dojednaná spojenectví a pošle nám na práh půl milionu lidí? Nebo až zdokonalí své experimenty natolik, že...“

„Dost.“ Caduan nekřičel, jeho rozkaz však přesto rozčísł vzduch a vyžádal si ticho. „Chápete vůbec, čím si prošla? Chápete, co jí udělali? Pět set let mučení. Připravili ji úplně o všechno. O jméno. O tělo. O všechno. Jen aby se mohla stát jejich zbraní. Jejich přání pro ně byla důležitější než její duše.“ Nyní jsem jeho hlas slyšela blíž, hluboký a výhrůžný. „A *co* přesně po mně žádáte nyní vy?“ vydechl. „Abych učinil stejné rozhodnutí? Abych se zachoval stejně hrůzně jako lidé?“

Následovalo několik dlouhých vteřin ticha.

„Samozřejmě že ne, můj králi,“ pravila nakonec Luia.

Vythian souhlasně zamručel.

Ozvěna Caduanova hlasu se vzdalovala chodbou: „Vícekrát už mi takovou věc nenavrhuje.“

Uběhly celé hodiny. Ležela jsem na podlaze a dívala se skrz prosklený strop na hvězdy. Dělávala jsem to dřív ráda? Nyní to ve mně vzbuzovalo akorát pocit malosti a osamělosti. Když jsem byla s Tisaanah a s Maxantariem, celý můj svět byl zavinitý v pevném objetí. Sídlila jsem pevně zakořeněná v myšlenkách a mysli jiných. I když mě to omezovalo, nebyla jsem sama.

Na rozdíl od teď.

Jakmile se do pokoje vkradlo ticho, zoufale jsem se snažila něčím rozptýlit. Zavřela jsem oči a usilovně se pokoušela navázat na onu chvíli spojení, kterou jsem dříve toho dne cítila. Zvláštní. Ten nepatrný intimní dotek jako by mou osamělost ještě zvýraznil. Natáhla jsem se v duchu k nim, ale vnímala jsem jen svou vlastní mysl.

Ležela jsem uprostřed podlahy se zavřenýma očima, ještě když se Caduan vrátil.

„Měla bys zkusit postel,“ navrhl. „Je moc pohodlná.“

Ani jsem se na něj nepodívala. „Zkusila jsem ji. A nezaujala mě.“

„Proč?“

„Protože je...“ příliš. Dotýká se mě na ní příliš mnoho rozdílných textur. Je příliš měkká. Příliš dusivá.

Snahu najít správná slova jsem vzdala a místo toho jsem přitiskla dlaně k zemi. „Tohle je lepší.“

„Dobře.“ Znovu se nade mě sklonil a zadíval se na mě. Nyní na sobě měl jednoduchou bílou tuniku a volné kalhoty, které by vypadaly skromně i na obyčejném rolníkovi. Z nějakého důvodu se mi to líbilo, jako by na tom bylo cosi odzbrojujícího.

Rychle jsem tu myšlenku překryla hněvem. Jednoduše mě zneužíval. Viděl ve mně jen nástroj. Přivedl mě zpět k životu z vlastních sobeckých důvodů.

Nebyl o nic lepší než kdokoli z ostatních.

„Pojď se mnou, Aefe,“ vyzval mě s nataženou rukou.

Ani jsem se nehnula. „Přestaň mi tak říkat. Nejmenuju se tak.“

„Kdysi ses tak jmenovala. Chtěla by sis vybrat jiné jméno?“

Zaskřípala jsem zuby. Vůbec mi nerozuměl. Jména patří živým. Mezi ty se já nepočítám.

„Pojď,“ zopakoval.

„Kam?“

„Pojďme to zkusit jinak. Chci ti něco ukázat.“ Když jsem na něj jen dál s nezájmem hleděla, dodal: „Samozřejmě pokud nechceš zůstat sedět tady, sama.“

Ticho. Opět jsem zavřela oči. Caduan dlouze a pomalu vydechl. „Jak chceš,“ povzdechl si a obrátil se k odchodu. „Tak tady zůstaň sedět sama.“

Sama.

To slovo jako by mi vrazilo dýku do srdce. Nechtěla jsem s ním nikam chodit. Jenže představa, že tu musím ležet ještě celé hodiny jen se svou samotou, mi připadala nesnesitelná.

„Počkej.“ Otevřela jsem oči a posadila se. „Půjdu.“

KAPITOLA 5

MAX

Zavedli mě do věží, do nejhlubšího sklepení několik pater pod zemí. Vždycky mě vodili do těch stejných cel. Zaneřádných cel, které očividně využívali k výzkumu a experimentům. Přetékaly policemi plnými knih a psacími i laboratorními stoly. Když mě sem vzali poprvé, bylo v nich celkem uklizeno, ovšem s každou další návštěvou působily chaotičtěji. Jako by zdi věží nasákly zoufalstvím celé Ary.

Když jsem přišel, královna se zrovna nakláněla nad jedním ze zaházených stolů a dlaněmi se opírala o jeho okraje. Měla na sobě bílý vojenský plášť a ladící přiléhavé kalhoty. Stříbrné vlasy, které nosila běžně spletené do copů, měla volně rozpuštěné přes ramena a do drdolu si stáhla jenom jejich část. Měla do něj zacuchanou korunu. Tak moc, že by ji z vlasů nejspíš nedokázala vymotat, ani kdyby se o to pokusila.

Napřímila se. Tvář měla jak vytesanou z kamene. Pod očima se jí skvěly velké kruhy a ruce i hrdlo měla potřísněné krví. Jako by se sice stačila převléknout do čistého, ale vykoupat už ne.

Znal jsem ji. Kdysi jsem ji znával tak dobře. Tím jsem si byl jistý. Samotné vzpomínky na ni mi sice nezůstaly, ale jejich otisk ano. Kdykoli jsem na ni pohlédl, rozzuřil jsem se, aniž bych měl ponětí proč.

Měl jsem však víc než dost důvodů nenávidět ji už za vzpomínky, které jsem si díky ní stačil vytvořit.

„Co to má zatraceně být?“ zeptala se a zvedla kus pergamenu, na němž byly inkoustem načmárané ony tři obrazce, které jsem pokaždé kreslil. Když jsem tu byl posledně, v deliriu po jejích experimentech jsem je napůl šílený načmáral na kus papíru.

mlčel jsem.

„Je to snad mapa?“

„Musí být,“ ozval se z druhé strany místnosti další hlas. Ztuhl jsem. Postarší vyzáblý Valtain vstal a věnoval mi manický úsměv, z něhož tuhla krev v žilách. „Možná se jedná o nějakou informaci ukradenou tomu Feyovi, který ho posedl. To by bylo teprve zajímavé.“

Vardir. Toho jsem taky nenáviděl.

„Překvapuje mě to,“ procedil jsem.

Královna zvedla obočí. „Překvapuje?“

„Překvapuje mě, že jste ochotni dát najevo, jak moc jste zoufalí. Vytáhnete mě odtamtud za bílého dne, a to nemáš ani čas smýt ze sebe krev. To je situace až tak zlá?“ Kývl jsem bradou ke dveřím na druhé straně místnosti. „Kolik mrtvých dobrovolníků tam schováváte dnes?“

Královna se na mě dívala o vteřinku déle, než musela, ale pak pohledem uhnula stranou. „Ty tady nemáš co moralizovat. Váleční zločinci mi nebudou kázat, kam až můžu zajít, abych zachránila svůj lid.“

Obeň. Křik. Město plné těl sežehlých tak, že rodiny mohly pobírbít jenom popel a kosti.

Z toho přehršle obrazů se mi udělalo zle, jako pokaždé. Měl jsem co dělat, abych zachoval stoickou tvář.

Myšlenkami se mi rozezněl šepot Ilyzathu. *Možná je to všechno skutečné, a to je ta nejhorší noční můra ze všech.*

Vzácně – zpravidla v podobných chvílích – jsem byl vděčný, že mám zlomenou mysl. Některé věci je lepší zapomenout.

Královna si založila ruce na prsa a obrátila se k Vardirovi. „Tohle musí zabrat,“ sykla. „Udělej, co musíš. Už nemáme čas.“

Vardir se zatvářil popuzeně. „Není *moje* chyba, že je o tolik víc *k němu* než minule.“

„Dost bylo výmluv,“ zavrčela královna. „Běžte.“

Dveře vzadu se otevřely. Strážní mě popadli za paže, ale já vstal sám.

Cela za dveřmi byla kruhová a bílá a na druhém konci z ní vedly další dveře. Nešlo o velký prostor. Jen bílé stěny, bílá podlaha, bílý strop. Když jsme vcházeli dovnitř, dva jiní strážníci právě těmi druhými dveřmi vynášeli mrtvé tělo. Těsně než za sebou zabouchli, zahlédl jsem hadrové nohy prorostlé černými žilami.

V levé stěně bylo široké okno, jímž se dalo pozorovat, co se odehrává uvnitř. Magicky zesílené, jak jsem zjistil během jednoho ze svých mnoha pokusů o vzpouru. Přesto jsem toho člověka, který se mě snažil zpacifikovat, málem zabil, když jsem s ním o sklo mrštil. Ačkoli se tehdy nevysypalo, měl jsem z toho pocit zadostiučinění.

Dnes jsem se vzpírat nechtěl.

Místo toho jsem sám došel ke stolu stojícímu uprostřed, lehl si na něj a zamrkal na strop. Byl posetý křiklavými rudými stratagramy.

Někdo mě chytil za zápěstí a připoutal mi ruce dlaněmi vzhůru ke stolu. Dnes Vardirovi asistovala jakási Valtainka, ale veškerou práci odváděl Vardir sám. Ani jsem nemusel vidět jehly, abych věděl, co přijde. Na bolest jsem byl připravený.

„Už není, kam ho dát,“ posteskla si ta Valtainka. „Má už tolik...“

„Však ono to někam půjde,“ přerušil ji Vardir zvesela a pustil se do tetování na mých dlaních.

Uvědomil jsem si – jako už tolikrát –, že příprava mi vlastně k ničemu není. Stejně mě přemohla agonie. Tohle nebyla žádná běžná tetování. Inkoust pokrýval každíčký kousek mé kůže. Ocejchovala mě jím magie.

Bezpočet stratagramů na mém těle mi odřízl přístup k mé moci. Kdykoli se mi přece jen podařilo jejich hradbu nějak prolomit, přidali mi na tělo další a zalepili tak další mezírku. Nebyl jsem si jistý, čím konkrétně jsem si vysloužil tyhle, věděl jsem však, že královna má veliký strach z toho, co by mohlo nastat, kdybych nad svou mocí získal byť jen zlomek kontroly.

K žádnému jinému závěru jsem ani dospět nemohl. Z reakce ostatních jsem soudil, že je nanejvýš neobvyklé, aby měl někdo tělo spoutané až *tolika* pečeti.

Vardir konečně přestal. I když už do mě nebodaly jehly, byl jsem v šoku a cítil se omámený a otupělý.

Poplácával mě po rameni. „Skvělá práce. A teď přejdeme k té pravé zábavě.“

„Bezva,“ ucedil jsem.

Dveře se zavřely a místnost potemněla.

Vardiřova asistentka se mi postavila k hlavě a opřela se vedle ní rukama o stůl. „Co mám...“

„Jenom ho nenech umřít,“ utál ji Vardir.

Co říct. To ve mně budilo vážně důvěru. Ze všech sil jsem se soustředil na dýchání.

Od svého uvěznění jsem něčím podobným prošel už mnohokrát, ačkoli s každým dalším testem to probíhalo trochu jinak. Nechápal jsem, čeho přesně se pokoušejí dosáhnout. Nicméně na základě toho, co jsem *věděl*, jsem si dokázal poskládat jakýsi neurčitý obrázek.

Pochopil jsem, že královna prahne po zbrani, která by byla tak mocná, aby jí pomohla vyhrát válku. A že jí z nějakého

důvodu hledají ve mně. A dnes jsem se dozvěděl i to, že je zoufalství nutí jednat urychleně a zbrkle. Riskovat.

Teprve nedávno jsem zjistil, že ty experimenty jsou do značné míry mimo jejich kontrolu. A že to, co je mimo jejich moc, bych mohl, jen možná, ovládat já.

A tentokrát...

Neměl jsem čas se připravit. Najednou neexistovalo nic než bolest.

Zaťal jsem zuby a pokusil se ukotvit v rytmu svého dechu a v pocitu kovu dotýkajícího se kůže. Ale i tyhle jistoty světa velice záhy zmizely. V krvi se mi rozhořel oheň, který neměl kudy uniknout, a tak začal požírat mě.

Bílé zdi se rozplynuly. Místo nich jsem spatřil změť útržkovitých obrazů.

Překrásný dům se zlatým sloupovým a sochou lva u brány. Přitiskl jsem k nim dlaň, ale v hlavě jako by mi někdo zašeptal: *Tam už se nechceš vracet.*

Najednou mě obklopilo moře květin rostoucích u nějakého malého domku. Někdo mě volal. Ten hlas měl přízvuk a mé jméno v jeho podání znělo jako dvě melodické slabiky. Znal jsem ho. Slyšel jsem ho už tolikrát. Na samém okraji snů a vzpomínek, které mi unikaly.

Snažil jsem se ohlédnout, ale obraz už zmizel.

Ocitl jsem se na bitevním poli a díval se, jak má zbraň proklála srdce nějakého mladíčka.

A potom jsem se probral na velmi temném místě. Ze stěn sálala hřejivá záře. Kolem obličeje mi spadaly bílé vlasy svázané do copů. Královna se skláněla přímo nade mnou, rty stažené do nenávisného šklebu.

„Měl jsi mě zabít.“

Pak se celý svět rozplynul. Znovu a znovu a znovu. Snažil jsem se něčeho chytit i skrz tu bolest a zmatení.

Máš přece plán, vzpomněl jsem si. Ano, stratagramy mě sice odřezávaly od mé moci. Ale Vardir s královnou mi zároveň

otevírali tajemné dveře tím, že mě používali jako nositele magie, které jako by ani oni sami úplně nerozuměli.

Toho se jistě dalo nějak využít.

Protékaly mnou přívaly magie, jež mě zaplavovaly jako povodeň. S vynaložením ohromného úsilí jsem se našel. Pokusil jsem se proud obrátit. Zmocnit se toho, co mnou pulzovalo.

A na zlomek vteřiny se mi to i *povedlo*.

Magie mě přestala unášet. Byl jsem to *já*, kdo začal ovládat ji. Stálo mě to veškeré síly. Mé tělo muselo jistě umírat. Takhle nemůže bolet nic jiného než smrt.

A přesto. Na okamžik, na jeden nádherný prchavý okamžik, jsem to dokázal.

Ale pak...

Najednou jsem ucítil něco zvláštního. Così, co mě rozptýlilo. Cizí přítomnost. Někoho, koho jsem znal. Koho jsem dobře znal. Ucítil jsem závan chladivého větru a horkou krev. Někdo padal k zemi s rozříznutým hrdlem.

Hluboký, bezmocný smutek. Smutek a *vztek*.

Taky známost. Pocit známosti zarytý do morku kostí, vycházející z hlubin duše. *Já tě znám*.

Byl to takový šok, až se mi z toho zastavilo srdce.

I to chvilkové zaváhání bylo příliš. Ztratil jsem nad magií kontrolu a veškerá nahromaděná energie jako by ráz na ráz vybuchla. Měl jsem pocit, že mi ta bolest trhá svaly od kostí.

Jaký to způsob, jak zemřít, pomyslel jsem si otráveně.

A pak jsem ztratil vědomí.

„MAXI.“

Maaaaxiiiii.

Viděl jsem rozmazaně. Na chvíli jako bych zahlédl záblesky barev. Bílou a opálenou kůži. Trochu zelené, trochu stříbrné.

„Maxi,“ ozvalo se tentokrát ostřeji.

Zamrkal jsem. To cizí vědomí bylo to tam. Místo něj se nade mnou skláněla královna. Když jsem pootevřel oči, vydechla úlevou.

„Dobře,“ zabručela. „Tumáš. Napij se.“

Měl jsem co dělat, abych se zvedl na lokty a taky abych se nepozvracel. Nabídla mi pohár, který jsem významně odmítl.

Královna zvedla oči v sloup. „Co je? Myslíš, že je otrávený? Není.“

„Jen mě zaskočila tvá nečekaná starost o mé zdraví.“

„Jsi příliš cenný, než abych tě nechala zemřít. Tak už tu vodu vypij, zatraceně.“ S tím mi vrazila pohár do ruky, otočila se na podpatku a probodla Vardira vražedným pohledem. „To bylo nepřijatelné.“

„Byla to jen teorie,“ namítl Vardir.

„Bylo to fiasko. Navíc jsi ho málem zabil.“

Vardir vypadal podrážděně. „Byl to téměř úspěch a není *moje* vina, že to nakonec nedopadlo.“

„Není? Kdo za to tedy může?“

Vardir mi věnoval úsměv, z nějž tuhla krev v žilách. U Výsostného, jak já toho chlapa *nenávidím*. „Maxantarius, samozřejmě.“

Královna si odfrkla.

„Pohřbil toho v sobě tolik. Nemůžeme se dostat někam, kam se nedostane ani on sám,“ pokračoval.

Sjel jsem pohledem na své paže poseté vším tím tetováním. Musím připustit, že část mého já by se nejspíš bavila, kdyby se ukázalo, že si své úsilí sami takhle sabotují.

Královna můj pohled vysledovala.

„Když jednáme s nebezpečným zločincem, musíme se chránit,“ procedila.

S nebezpečným zločincem. Od ní to vyznívalo, jako bych byl takové monstrum.

Vardir se zasmál. „Ale já nemluvíím o všech těch stratagramech. Mluvíím o něčem, co sahá ještě hlouběji. Jeho magie je vystavěná na jeho minulosti. A jeho mysl se teď není...“

„To stačí,“ zarazila ho královna, přičemž se na mě letmo podívala, ale hned ode mě strhla oči zas jinam, jako by to byla udělala bezděky.

Taky jsem se chraplavě zasmál. „Copak, mám se vzdálit, abyste si mohli promluvit o samotě?“

Královna mé rýpnutí přešla bez odpovědi, vstala a odvrátila se ode mě. „Vardire, s tebou to tvé fiasko proberu později. Syrizenky, odvedte Maxantaria zpět do Ilyzathu.“

Ať už se mnou Vardir provedl cokoli, následky rozhodně neodezněly hned. Zpočátku mi dělalo potíže udržet se na nohou. Strážkyně mi svázaly zápěstí i kotníky a vyvedly mě z věží. Nyní bylo už pozdě odpoledne. Daleko větší zima a šero. Napadlo mě, na jak dlouho jsem asi ztratil vědomí. Možná na delší dobu, než jsem myslel.

Nedokázal jsem se odpoutat od toho, co jsem viděl.

Většina vidin, které jsem během Vardirových experimentů zažil, rychle vyprchala jako sen po probuzení. Ale ať už jsem tentokrát během snahy získat kontrolu viděl nebo cítil cokoli, zůstalo to se mnou. Ten pocit... známosti. Byl tak neuchopitelný, a přesto... jako by to byla jediná skutečná věc, kterou jsem za hodně, hodně dlouhou dobu prožil.

Ani jsem si nebyl jistý, zda se trápit tím, že mi to narušilo plány. Však on přijde další pokus. Další šance. Zkusím to znovu. Vtíravou otázku, která podobné myšlenky doprovázela, jsem pečlivě přehlížel. *A co potom?*

Byli jsme na půl cesty k dokům, když se Vivian, jedna ze Syrizenek, které mě vedly, zprudka zastavila a zahleděla se na horizont.

„Co je?“ nechápala ta druhá.

„Ty to necítíš, Merah?“

Merah se zamračila a zavrtěla hlavou. „Ne.“

Mně ale na zátylku naskočila husí kůže. Ve vzduchu se cosi zachvělo, jako by byl prosycený napětím předcházejícím úderu blesku.

Chvilí jsme jen tiše stáli. Okolo nás dál pospíchali vojáci a dál se snažili oblast vyčistit. Ptáci zpívali. Vítr šuměl v listoví.

Vivian zavrtěla hlavou. „Jen jsem měla dojem...“

Její slova se však proměnila ve vlhké křupnutí.

Najednou před námi už nestála.

Najednou visela rozervaná na dva kusy ve spárech hrůzného stvoření utkaného ze stínů. V jednom dlouhém pařátu hlava, ve druhém zbytek jejího těla.

Ta monstra jako by se zjevila zčistajasna. Najednou byla všude.

KAPITOLA 6

TISAANAH

Překvapeně jsem se podívala na misku plnou malin.

„Kde jste je vzali?“ zeptala jsem se Sammerina, poté co jsme vešli do stanu. Pokrčil rameny s tím, že nemá nejmenší tušení. Také se zmínil, že nějaké maliny jsou asi to poslední, s čím bych si měla dělat starosti, vzhledem k tomu, že mi pravá ruka visí na paži doslova na vlásku.

Posadili jsme se ke stolu, kde mi Sammerin pečlivě spravil kost a znovu spojil všechna přetátá vlákna svalů. Bolelo to jako čert. Dokonce i po takové době se mi z pohledu na jeho práci pořád ještě zvedal žaludek. Tak jsem se místo na ni zamračeně dívala na maliny, okolo nichž líně kroužila osamocená moucha. Bílý ubrus pod nimi už pomalu nasakoval jejich rudou šťávou.

Sehnat maliny tady nebylo snadné. Náš tábor ležel daleko na východě, kde už kopcovité nyzerenské pláně zvolna přecházely v poušť. Utvořili jsme si na tomto odlehlém místě dočasnou základnu, kde velení povstalců – já, Serel, Filias, Riasha a skupina našich nejdůvěryhodnějších zvědů a diplomatů – rozhodovalo o našem dalším postupu ve válce za svobodu vedené proti Feyům a threllským pánům.

Bolela mě hlava. Pokusila jsem se zavřít oči, ale hned jsem v duchu spatřila Melinino tělo klesající k zemi.

Rychle jsem tyhle myšlenky zaplašila a místo nich se ponořila do tisíce dalších starostí.

„Nějaké nové zprávy z Orasievu?“ zeptala jsem se. „Nebo ze Shiravu nebo Malakahnu?“

„Co vím, tak ne. Ne že by to něco znamenalo.“

Kousla jsem se do rtu. Potřebovala jsem najít něco, na co bych mohla myslet. A chtěla jsem se ujistit, že to v Orasievu dobře dopadlo. Bylo to s podivem, ale začínali jsme pomalu vítězit. A vítězství je daleko křehčí než prohra.

Původně jsem si vůbec neuvědomila, jakou jiskru zažehlo zabítí Mikovových. Ani jak silné plameny z ní rozdmýchá náš návrat do Threllu. Otroci napříč celou zemí si začínali uvědomovat, jakou mají moc a kolik dalších možností jejich životy skrývají. Město Orasiev padlo jako první. Tamní otroci se úspěšně vzbouřili a svrhli méně mocný rod. Jako další jsme zvítězili v Shiravu, pak v Malakahnu a posledně i v Exendrifu. Tato čtyři města nyní se vším všudy patřila kdysi zaniklým civilizacím. Byla malá, jistě. Rozesetá na hranicích threllského impéria. Ale patřila *nám*. Bojovali jsme za ně. Krváceli jsme pro ně.

Prvních několik týdnů, které jsem v Orasievu strávila, jsem se každé ráno budila s jistotou, že do soumraku stanou threllští páni před našimi branami. Což se nějakým zázrakem nestalo.

Žili jsme v podivných časech. Zdálo se, jako by zabředl do války celý svět. Feyové, a tím pádem i jejich threllští spojenci, byli uprostřed krvavého konfliktu s Arou. Což mělo důsledky nejenom za mořem v Aře, ale i na threllském území, které si Ara podmanila a které Nura za těch několik měsíců po zničení Mikovova panství notně rozšířila.

Měli jsme v zádech tisíc nožů. Nuřiných, feyských i threllských. A přesto – nebo možná právě proto, že byli všichni

příliš rozptýlení zabíjením jiných – se náš národ v plenkách pomalu stavěl na nohy.

Stejně se mi ale nejmíň jednou za týden zdálo, jak tu křehkou svobodu, kterou jsem si spolu s mým lidem vybudovala, požírají plameny. Stejně jako kdysi sežraly i kamenný domek obklopený úžasnou zahradou, který jsem považovala za...

Vtom mi paží projela taková bolest, až jsem sykla.

„Promiň,“ zabručel Sammerin. „Právě znovu spojuju nervové dráhy.“

Udělal jsem chybu a letmo se podívala na své zápěstí, čehož jsem ihned zalitovala.

Sammerin se zamračil a znovu se pozorně zadíval na podivné zlaté žilkování, které se mi na dlani splétalo ve složitých vzorech. Jako pavoučí síť upínající se ke špičkám mých prstů a pokračující přes dlaň až právě k zápěstí, kde se její metalická vlákna zužovala a postupně mizela. Nevnímal jsem ho stejně jako svaly. Připadalo mi tvrdší a chladnější. Jako kov. Přesto jsem však mohla dlaň otevřít a zase zavřít, jako bych v ní neměla nic zvláštního.

„Ishqa nemá ani ponětí, co by to mohlo být?“

„Slíbil, že až se vrátí, podívá se na to blíž.“

Než mě snesl zpět na zem a musel letět zas dál, stačil se jen letmo mrknout. Očividně měl někde nějakou velmi důležitou schůzku, kterou jsem mu narušila tím, že jsem úplně pošlapala původní plán. Byli jsme na to všichni zvyklí. Ishqa přicházel a odcházel, jak se mu zamlouvalo. Často beze slova, klidně mizel na celé dny nebo týdny. Ne že bychom si snad mohli stěžovat. Informace, které nám náš tajuplný spojenec poskytoval, se ukázaly být pro vítězství nad threllskými pány klíčové. Ishqa považoval za naše úhlavní nepřátele Feye a každá rána, kterou jsme threllskému impériu uštedřili jakožto jejich spojenci, se nutně dotkla i jich.

„Hm,“ povzdychl si Sammerin ustaraně. Ale dlužno dodat, že poslední dobou vypadal ustaraně pořád.

Vztekle jsem zafala levou ruku v pěst.

„Ať už to je cokoli, nemyslím, že by to byla zbraň,“ řekla jsem. „Aspoň ne taková, která by měla dostatečně velkou moc.“

Dostatečně velkou moc, aby se s ní dalo probít do Ilyzathu.

Tuhle část jsem nemusela říkat nahlas. Sammerinovi ne. Ten věděl, že Maxovo uvěznění dominuje všem mým myšlenkám. Posledních několik měsíců jsem se usilovně snažila udržet si nějakou rovnováhu. Povstání mě potřebovalo. Dala jsem mu vše, co jsem mohla nabídnout. Zaštitila jsem ho neochvějným velením, střípky magie i sny o budoucnosti, plánech a diplomacii.

Pořád však zůstávalo tolik toho, co jsem dát nemohla, protože polovina mého srdce byla uvězněná v žaláři stovky mil daleko.

Sammerin ke mně s potměšilou škodolibostí zvedl tmavě hnědé oči. „To tvrdíš ty, ale oba dobře víme, že to stejně zkusíš.“

Zasmála jsem se.

Měl pravdu. V Sammerinově společnosti jsem si mohla dovolit připustit pochybnosti. Ale před každým jiným jsem je musela nemilosrdně uzamknout. Hodlala jsem se o té věci, která se na mě přísála, dozvědět co nejvíc a sebe i ostatní přesvědčit, že ji použiju k osvobození Maxe. Žádná jiná alternativa nepřípadala v úvahu.

Tentokrát jsem ani nepřiznala nejistotu nahlas.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem.

„Vždycky mám pravdu.“

„A já to vždycky věděla.“

„Chytrá holka. Pro Maxe každopádně až příliš.“

Jakmile vyřkl jeho jméno, jako by tím ze stanu vysál všechn vzduch. Úsměv se mu vytratil ze rtů. Ani se mi nepodíval do očí.

Zamračila jsem se. Na jeho výrazu bylo něco divného.

Ale než jsem na to stačila poukázat, plachta stanu se zavlnila a dovnitř vstoupili Filias se Serelem.

„Páni, vypadá to daleko líp než před hodinou,“ poznamenal Serel therensky a dal mi pusy na čelo. „To je dobře. Muselo to bolet.“

„Jsem rád, že ses odtamtud dostala celá,“ podotkl Filias s pohledem upřeným na mou ruku. „Tohle je ta věc?“

Přikývla jsem. Jakmile jsem se vrátila do tábora, pověděla jsem o tom artefaktu Riashe a Serelovi.

„Až se Ishqa zase ukáže, pomůže nám dozvědět se o ní víc,“ řekla jsem. „Jistě má velikou moc, pokud se ji Feyové tak zoufale snaží získat. Bude se hodit jak pro povstání, tak proti Ilyzathu.“

Udělala jsem přesně to, co Sammerin předvídal. Sebejistota byla koneckonců mou jedinou obranou.

Ale Serel i Filias si jen mlčky vyměnili dlouhý, významný pohled. Poslední dobou to dělali nějak často. Jako by spolu mluvili nějakou tajnou řečí. Serel se mi o tom ještě nezmínil, ale bylo zjevné, že se vzájemně přitahují.

Tenhle pohled však neměl s vášnivým vzplanutím nic společného.

Začala jsem těkat očima mezi nimi. „Co je?“

Serel se posadil na židli proti mně. Jeho modré oči přetékaly ustaraností.

„Musíme si s tebou o něčem promluvit.“

Žaludek se mi sevřel hrůzou.

„Je to už pět měsíců,“ začal Filias a nejistě se opřel rukama o opěradlo Serelovy židle. „Tři od té noci, cos málem...“

„Co jsme do Ilyzathu začali posílat bataliony,“ přerušil ho Serel až příliš zostra a vyčítavě se na něj podíval.

Vyschlo mi v ústech. Přikývla jsem.

Zpočátku jsem se tam vydávala osobně, mnohokrát. Tak zoufale jsem se snažila najít způsob, jak pokořit jeho neprostupné zdi. Nicméně po jednom děsivém fiasku, po němž

Serel vylovil z moře mé bezvládné tělo, jsme se domluvili, že tam místo mě začneme posílat jednotky vojáků, což mi uvolní ruce a budu se moct věnovat potřebám povstání, které můžu obstarat jediné já sama.

Vůbec se mi to rozhodnutí nelíbilo, i když jsem věděla, že je rozumné.

„Jedenáctá jednotka se právě vrátila do Orasievu,“ pokračoval Serel.

Poskočilo mi srdce, ačkoli jsem z jeho výrazu poznala, a to s naprostou *jistotou*, že pro mě nemá dobré zprávy.

Sammerin mi spojil další nerv. Sotva jsem to vnímala.

Serel s vážným výrazem zavrtěl hlavou.

„Včera v noci zemřel Jaklin Atrivas,“ prozradil mi Filias. „Zabili ho vojáci, kteří Ilyzath střeží. Zbytek jednotky ho nemohl zachránit.“

Jako by mi puklo srdce.

Jaklina jsem znala. Byl to jeden z našich nejlepších bojovníků a dobrý vůdce. V dobytí Orasievu sehrál klíčovou roli. Měl dvě malé děti.

Zavřela jsem oči a znovu jsem spatřila Melinino kácející se tělo.

„To je krutá ztráta,“ hlesla jsem. „Poskytněte jeho rodině všechno, co bude potřebovat. Jídlo. Peníze. Vyplácejte jim penzi. Osobně najdu nějaký způsob, jak ji financovat.“

Serel a Filias si vyměnili další pohled. Filias se tvářil neoblomně a ze Serelových velkých očí číselo něha.

„Nepodařilo se jim dostat se ani za vnější hradby, Tisaa-nah,“ podotkl Filias. „Ani jednou.“

„Mně se to podařilo,“ namítla jsem. „Příště půjdu s nimi a...“

„Takhle daleko dokázalo povstání dojít jen díky tobě. Nemysli si, že to nevíme,“ pousmál se na mě chabě Serel. „Je tolik věcí, které zvládneš jen ty. Jsi naším největším trumfem.“

„Nemůžu plýtvat dalšími lidmi a dobrými bojovníky na nesplnitelnou misi,“ povzdechl si Filias. „Ne teď, když je

potřebujeme víc než kdy jindy, aby pomáhali povstání bránit. Je mi to líto, Tisaanah. Je..." Vypadal, že je mu to navysost nepříjemné. „Je mi to líto.“

Trhla jsem sebou, jako bych dostala nějakou drtivou ránu. *Nepřestávej se ovládat. Neopovažuj se zhroutit. Dívej se dopředu.*

„Rozumím,“ hlesla jsem přiškrčeně. „Pak tedy vyrazím sama. Nikomu nebude hrozit žádné riziko, jen mně.“

„To je jako rozsudek smrti. Vždyť sotva dokážeš..." Serel se zarazil, než to dořekl. *Vždyť sotva dokážeš použít magii.* „To nemůžeš přežít.“

„Už jsem to přežila několikrát.“

Serel se ke mně natáhl, a než jsem stačila ucuknout, chytil mě za ruku. „Posledně jsem myslel, že jsme tě ztratili, Tisaanah,“ hlesl. „Já tě nechci ztratit.“

Hleděl na mě s tak bezbřehou oddaností. Ale já ho za to v tu chvíli nesnášela.

To je mi jedno, řekla bych mu nejraději. *Raději umřu při snaze ho zachránit, než abych s tím přestala.*

„Jsem ochotná to riziko podstoupit.“

Filias se Serelem si vyměnili další pohled. Bohové, kéž by s tím už přestali.

„Ale tady jde přece daleko o víc než jen o tebe,“ připomněl mi Filias. „Víš toho tolik. Kdyby tě Nura zajala..."

Ten vztek, *zuřivý* vztek, se přese mě přelil jako tsunami.

On mě považoval za přítěž.

Oznamoval mi, že mého milence nechá hnít ve vězení, a zakazoval mi, abych se ho pokusila osvobodit sama, protože se domníval, že já, *já*, která tomuhle povstání obětovala *všechno*, která obětovala až příliš, jsem jim teď na obtíž.

Vyskočila jsem na nohy a vytrhla Serelovi ruku.

„Já ho tam nenechám. Souhlasila jsem, že vám pomůžu. Souhlasila jsem, že začnu plnit mise tady. Ale od začátku dávám zcela jednoznačně najevo, že *ho tam nenechám.*“

„Já vím, Tisaanah,“ začal Serel, ale já ho nenechala domluvit.

„Věděl jsi, že on byl ten jediný, kdo mi pomohl tě osvobodit? *Ten jediný*. Nebýt jeho, nikdo z nás by tu teď nebyl. Každý jeden z nás, kdo tady jsme, mu dlužíme život.“

„Není to rozhodnutí, které by nás nějak těšilo,“ procedil Filias trochu popuzeně.

Ve snaze dostat emoce zase pod kontrolu jsem se několikrát zhluboka nadechla.

Obrátila jsem se k Sammerinovi. „Ty tomu rozumíš?“ zeptala jsem se ho arsky.

Přikývl. Něco v jeho očích ve mně vyvolalo dojem, jako by se mi propadla pevná půda pod nohama.

„Tys o tom věděl,“ hlesla jsem.

Sammerin stáhl tvář. „Snažil jsem se jim to rozmluvit.“

Mám jednoho vynikajícího přítele, který je daleko lepší, než si zasloužím, řekl mi kdysi Max. A kdyby se ve stejné pozici někdy ocitl Sammerin, nikdy bych neopustil, aby tam zůstal.

Z hrdla se mi vydrala přiškrčená a smutná atrapa smíchu. „On by dřív zemřel, než by tě tam nechal. A to nad ním přitom už lámeš hůl i ty? Vždyť jsi jeho *bratr*.“

Sammerin se zatvářil, jako bych mu dala facku. „Nikdy, Tisaanah. Nikdy.“

„Já z toho taky nemám radost,“ ozval se Filias. „Opravdu mě to nijak netěší. Ale všichni jsme někoho ztratili. Všichni jsme museli někoho opustit. A nemůžeme si dovolit přicházet o další jen kvůli tomu, abychom získali jednoho zpět. Prostě... prostě nemůžeme.“

Serel napůl vstal a natáhl se ke mně. „Je mi to strašně líto, Tisaanah.“

Upřela jsem oči na ty zatracené maliny.

Konečně mi to došlo. *Strašně nás to mrzí, Tisaanah. Tu máš, dej si trochu malin.*

V tu chvíli jsem je všechny nenáviděla. Opravdu *z duše* nenáviděla.

„Potřebuju být sama,“ hlesla jsem. „Prosím.“

Nehádali se se mnou. Neviděla jsem, jak soucitně se na mě při odchodu asi dívali. Jakmile byli pryč, popadla jsem misku s malinami a praštila s ní o stůl. Hliněná miska se roztránila stejně jako mé sebeovládání. Maliny byly přezrálé. Rozplácly se na stole jako rudá skvrna a postříkaly mi obličej jako krev.

KAPITOLA 7

AEFE

Hrozně nerada jsem chodila přes Ela'Dar. Někomu se tam možná líbilo. Město bylo plné mosazí zdobených staveb, jejichž různobarevná vitrážová okna skýtala výhledy do bujné zeleně. Sídliili v něm elegantní Feyové odění v rozevlátém hedvábí. Ale takových věcí jsem si všímala jen okrajově. Vnímala jsem především to, jak se jeho obyvatelé dívají na mě.

Kamkoli Caduan šel, budil pozornost. Jen výjimečně se oblékal jinak než ti, jimž vládl, a obvykle nenosil ani korunu. Přesto ho každý poznal a s úklonou ho pozdravil. A hned potom všichni nevyhnutelně sjížděli očima ke mně. Nevěděla jsem, jak si jejich pohledy vykládat, což mi vadilo nejvíc ze všeho. Skrýval se v nich odpor? Zvědavost? Nenávist? Možná na tom nezáleželo. Každopádně jsem nechtěla, aby na mě zírali. Nechtěla jsem být vidět.

Dnes mě Caduan naštěstí nevzal hlavními ulicemi. Místo toho se vydal okolo paláce po kamenitých vedlejších pěšínách, které vedly hlubokým lesem. Celý Ela'Dar byl přes svou rozlehlost a hustotu zalidnění protkán přírodou. Severní polovina města se zakusovala do horských štítů a jižní část

se prolínala s lesy. Palác se tyčil mezi nimi a skýtal výhled na pohoří i na hvězdy.

Kráčeli jsme mlčky mezi stromy, až jsme došli k menší kamenné budově s velkými okny a hliněnou podlahou. Uvnitř na stěnách visely zbraně. Meče, sekery, kopí.

Zarazila jsem se, ale Caduan vešel.

„Co je to?“

„To je cvičiště. Občas ho využívají strážníci. Ale dnes tu nikdo nebude.“

„Proč jsi mě sem přivedl?“

„Jednou, kdysi dávno, jsi mě naučila téměř všemu, co dnes vím o boji.“

„To jsem nebyla já.“

„V jistém ohledu možná ne,“ připustil, došel až na druhou stranu, klekl si k nějaké dřevěné bedně a vytáhl z ní cosi zabaleného ve tmavém suknu. Pak se vrátil ke mně, položil to na zem a rozbalil.

Z důvodů, jimž jsem nerozuměla, jsem zatajila dech.

Na zemi ležela dvě mírně zahnutá ostří z lesklé černé oceli.

Pohled na ně ve mně probudil zvláštní pocit.

„Poznáváš je?“ zeptal se mě Caduan.

„Ne.“ Poloviční lež.

„Kdysi jsi s nimi bojovala. Ne přesně s těmito, ale ty tvé vypadaly úplně stejně.“

„Říkala jsem ti, že to jsem nebyla já.“

„Chápu,“ pousmál se. „Jak myslíš. Ale možná by tě bavilo zkusit nějakou fyzickou aktivitu.“

Ani jsem se nehnula.

„Nebo možná taky ne,“ pokrčil rameny Caduan. „Možná by ses raději vrátila do své komnaty.“

Tam jsem se tedy vrátit nechtěla. Nechtěla jsem být nucena znovu procházet ulicemi města. Napadlo mě, že Caduan to možná dobře ví.

Zvedla jsem zbraně ze země.

Jakmile jsem sevřela jílce v dlaních, okamžitě mě zaplavil důvěrně známý pocit. Tak intenzivní, že mi na zátylku naskočila husí kůže. Na okamžik jako bych se vrátila kamsi dávno, pradávno, do města vytesaného do černého kamene. Na zloemek vteřiny jsem měla dojem, že mám aspoň trochu ponětí, kým jsem kdysi bývala.

Ale vzápětí převážily jiné vzpomínky. Tisíc jiných zbraní v tisíci jiných rukách. Tisíc zbraní, jimiž jsem byla nucena vládnout, jimiž jsem v tolika jiných životech byla nucena se stát.

Potřebovala jsem pohyb. Potřebovala jsem vztek. Vztek je skutečný.

Caduan mě pozorně sledoval. Když jsem na něj zaútočila, byl připraven. Jeho meč už svištěl vzduchem, hodlal zablokovat můj výpad, což se mu taky snadno podařilo. Ne že by to bylo tak těžké. Mé výpady byly nešikovné a polovičaté. Vždyť jsem sotva ovládala své vlastní tělo.

Přesto... v řinčení kovu o kov se skrývalo cosi úžasné uspokojivého. Stejně jako v napětí ve svalech. Jako v tom, že se mé emoce měly kam *upnout*.

Caduan se tvářil zvláště spokojeně.

„Já věděl, že si vzpomeneš,“ prohodil.

Břínk. Naše zbraně se opět střetly.

„Myslím, že ani tehdy ti nešlo o násilí,“ pokračoval. „Že sis na tom víc užívala ten pohyb.“

S každým dalším výpadem mi srdce bušilo rychleji a vztek ve mně žhnul silněji. Jako bych otevřela nějaký průchod, který už nešlo zavřít.

Proč pořád mluví o tom, čím jsem bývala? Proč mi připomíná, co všechno mi bylo vzato? Copak nechápe, že tou osobou se už nemůžu nikdy stát? Že by se mi ji nepodařilo vzkřísit, ani kdybych se o to pokusila? Proč mi pořád máchá nos v tom, čím už nemůžu být? Jako by mi šlapal botou na tvář a tiskl mi ji do bláta.

Po jednom zvlášť agresivním útoku se naše tváře ocitly jen kousek od sebe a naše zbraně mezi námi zařinčely.

„Proč jsi mě přivedl zpátky?“ vyhrkla jsem bezděky.

„Protože si zasloužíš žít.“

„Mně nemůžeš lhát.“

Couvla jsem a zaútočila znovu. Rychleji. *Tvrději*. Tentokrát už trochu zavrával, aby můj úder vykryl.

Pousmál se. „Protože to, co ti provedli, byla nespravedlnost.“

Nespravedlnost? *Nespravedlnost*? Rozzuřila jsem se tak, že jsem zaváhala o vteřinku déle, než jsem měla, a Caduanovi se podařilo mě znovu odrazit.

Břink! Naše ostří se opět střetla mezi námi. Do oblečení se mi vsakoval horký pot. To mě povzbudilo. Pomáhalo mi to odhadnout hranice vlastního těla. Svaly jsem měla jako v ohni a ztěžka jsem oddechovala. Útočila jsem divoce a bez dechu. Několika drtivými údery jsem Caduana zatlačila zpět. Sotva stačil mému tempu. Narazil do zdi.

„Máš ze mě strach?“ vyhrkla jsem.

Caduan upustil meč na zem, až to zařinčelo.

Pak jako by se zastavil svět. Jako bychom existovali jenom já a on a ostří, které jsem mu tiskla zespodu pod bradu. Prostor mezi námi zahřívalo teplo sálající z jeho vlastního vyčerpání. Oči jako by mu planuly zářivěji a rozhněvaněji. Jak jen jejich výraz číst?

„Ano,“ připustil a ztěžka oddechoval. „Mám z tebe strach, ale ne proto, proč myslíš.“

Měla bych tě děsit.

„Přivedl jsi mě zpět, abys mě využil!“ vmetla jsem mu do tváře překotněji, než jsem na něj dosud útočila mečem. „Přivedl jsi mě zpět, abys ze mě udělal svou zbraň!“

„To není pravda.“

„*Nelži mi!* Předstíráš, že jsi lepší než oni. Předstíráš, že máš tak šlechetné důvody. Ale udělal jsi totéž, co oni.“

„Aefe...”

„Proč jsi mě prostě nenechal umřít? *Chtěla jsem jen umřít!*“

V tu chvíli se v jeho očích zjevila lítost. Soucit.

Po hladké světlé kůži na hrdle mu skanula krůpěj purpurové krve. Jak snadno bych ho mohla zabít. Kdysi jsem v zabíjení nacházela takovou moc. Mohla bych ho na místě zabít, pomstít se a vymazat mu z očí ten nepříjemný pohled. Mohla bych ho zabít a vrhnout se z nejvyšší palácové věže. Roztříštit to křehké, osamělé, zbytečné tělo o horské balvany.

A byla bych svobodná.

Je tohle svoboda? ozval se mi hlavě jakýsi hlásek.

Vtom mi ruku, v níž jsem svírala jílec, sevřela rozehřátá dlaň. Rozechvělo se mi zápěstí.

„Zabij mě,“ hlesl Caduan něžně. „Pokud je to to, co si přeješ, pak to udělej.“

Udělej to. Udělej to. Udělej to.

Zatínala jsem zuby takovou silou, až se mi chvěla čelist.

Nakonec jsem od něj ostří odtrhla. Pak jsem se otočila, zadívala se mu přímo do očí a procedila: „Nenávidím tě.“

Caduan si zvedl ruku k hrdlu a dotkl se ranky. Pak popošel o dva kroky ke mně, pootevřel ústa, ale vtom ode dveří zavolal jakýsi hlas.

„Můj králi.“

Stál v nich jakýsi strážný, který vypadal, jako by ho svírala panika.

„Pojďte. Rychle.“

KAPITOLA 8

AEFE

Posel nás zavedl do Caduanova soukromého křídla paláce. Dvoukřídle dveře byly zavřené. Když jsme se k nim blížili, jako by se mi kdesi v hloubi pod smysly běžných smrtelníků cosi zachvělo. Così, co rodmýchalo střípky mých dávných vzpomínek.

Zaváhala jsem. Caduan si toho všiml a zastavil se s rukou na dveřích.

„Můžu sehnat někoho, kdo tě doprovodí do tvých komnat,“ nabídl mi.

Nevím, proč mi to přišlo jako urážka. „Já se nechci vrátit do svých komnat.“

„Ale ani nechceš vidět, co se skrývá tady uvnitř.“

Tušila jsem, že má nejspíš pravdu. Ať už ke mně zevnitř doléhalo cokoli, ta ozvěna se až příliš podobala nočním můrám, které mě noc co noc pronásledovaly. A přesto jako by mě zároveň i volala.

„Zůstanu,“ rozhodla jsem.

Čekala jsem, že mi to Caduan začne rozmlouvat. Ale on se na mě místo toho jen dlouze zadíval pronikavým pohledem, jehož význam jsem neuměla rozluštit, načež bez dalšího slova otevřel.

Ještě nikdy jsem v té místnosti nebyla. Byla kruhová, měla mnoho oken a minimum dekorací. Na podlaze se blyštěla dlažba z bílého mramoru. Paprsky sklánějícího se slunce se od ní odrážely tak silně, až se zdálo, jako by kaluže purpurové krve na zemi zářily.

Bylo tam tolik krve.

Všechna kapala z osamoceního stolu stojícího uprostřed místnosti, na němž ležel jakýsi Fey přikrytý až po krk kdysi bílým prostěradlem. Skláněli se nad ním Luia, Vythian, dva léčitelé a jedna vojačka. Udělalo se mi nevolno, jako by byl vzduch uvnitř zkažený.

Caduan se tvářil smrtelně vážně. Došel ke stolu a stáhl z muže prostěradlo. Luia překvapeně zaklela.

Od pupíku až k hrdlu se mu táhla ošklivá hluboká rána, kterou sice někdo zašil, ale krvácela dál a její zlověstně zarudlé okolí pomalu černalo. Pod kůží mu prosvítaly černé žíly, které se rozlézaly po nazlátlém břichu a prsou téměř k ramenům.

Plakal. Při sebemenším pohybu prostěradla po těle bolestně zasténal a trhl sebou tak, že ho léčitelé museli přidržet.

Nemohla jsem se ani hnout.

Zvláštní pocit, který visel ve vzduchu, jako by houstl. Bála jsem se, že se pozvracím. V uších se mi rozezněl ječivý ryk. Věděla jsem, že se nejedná o klasický zvuk. Nevycházel tomu znetvořenému muži ze rtů. Pramenil kdesi daleko hlouběji.

„Jak je možné, že přežil cestu?“ hlesl Caduan.

„Postarali jsme se, aby nezemřel,“ odpověděla mu vojačka. Byla celá od sytě rudé krve, jen tvář měla zsinale bledou. „Potřebovali jsme, abyste na vlastní oči viděl, co lidé páchají. Co dělají těm z nás, které zajmou.“

„Byl zachráněn z Ary?“

„Ano. Stíny. Tenhle voják dostal za úkol doručit zprávu našim jižním spojencům z Threllu. Ale brzy poté zmizel.“

„Pohyboval se příliš blízko arské základny v Threllu,“ dodala Luvia.

„Obávali jsme se, že se nám ho zachránit nepodaří. Ale...“
Vojačka sjela pohledem k muži ležícímu na stole a slova jako by jí vyschla v krku.

Luia nenávistně ohrnula ret. „Ta arská děvka je odporné zvíře. Kdo ví, jak dlouho ho v tomhle stavu udržovala při životě? To všechno jen kvůli těm jejím zvráceným pokusům.“

Caduan se s vážným výrazem naklonil nad muže.

„Nepřežije.“

Za námi se ozval další hlas.

Jakmile jsem se ohlédla, dočista jsem ztuhla.

Na okamžik jako bych se dívala na někoho jiného, koho jsem znávala kdysi dávno. Na muže se zlatými vlasy, jehož jsem nenáviděla tolik, že mě to spalovalo zažíva. Na muže, který mě zradil.

Minulost jako by se střetla s přítomností, dokud jsem si neuvědomila...

Ne, tohle nebyl on.

Tohle byl někdo jiný. Měl maličko větší oči, trochu ostřeji řezané rysy a kratší vlasy, sahaly mu jen po ramena. A jedno křídlo – stříbrno-zlaté – měl useknuté v kloubu, takže mu po něm zůstal jen nerovný výstupek.

Přesto jsem ztuhla. Koutkem oka jsem zahlédla, jak mě Caduan bedlivě pozoruje.

Muž se nejistě pousmál a došel k nám. Přišlo mi, že se tváří velmi nevesele.

„Očividně jdu pozdě. Omlouvám se, pokud jsem zprávu zmeškal.“

„Nemusíš tady být, Meajqo,“ pravil Caduan.

„Jsem tvůj pobočník. Měl bych tu být.“

Meajqa došel až ke stolu a při pohledu na muže svýjejícího se v křečích ho úsměv přešel dočista.

„Udržovat ho při životě tak dlouho, aby bylo možné dopravit ho až sem, bylo kruté,“ zabručel tiše, spíš jaksi sám pro sebe.

„Bylo jejich povinností zjistit, zda ho není možné zachránit,“ namítla Luvia, ale léčitel se na ni jen soucitně podíval.

Poznala jsem to i já. Toho muže nešlo zachránit. I jeho duše čpěla hnilobou.

Caduan se nad něj sklonil.

„Podívej se na mě, příteli.“

Muž zvolna pootevřel oči, jako by ho to stálo velké úsilí.

„Ela'Dar je ti hluboce zavázán,“ řekl mu Caduan. „Nikdy nezapomenu, jak moc jsi našemu domovu pomohl. Náš lid je díky tobě ve větším bezpečí. Rozumíš mi?“

Muž téměř nezatelně přikývl.

Caduan mluvil rozhodně, avšak něžně. „Zemřeš. Ale neměj ze smrti strach. Zemřít je podobné jako projít dveřmi. A ač dnes jimi za tebou žádný z nás neprojde, můžeš jejich práh překročit s vědomím, žeš po sobě zanechal úctyhodnou stopu. Tohle není konec.“

Muž se přestal trást. Dokonce i agonie, která jako by podbarvovala okolí, opadla. Jako by Caduanův hlas zaplašil i tu.

„Neměj strach,“ zopakoval Caduan tiše.

Muž polkl, přikývl a po zkrvavených tvářích se mu začaly kutálet slzy.

„Jsi připraven?“

Muž opět přikývl.

Caduan sklonil hlavu. „Děkuji ti,“ řekl, načež muži položil dlaně na spánky.

Jeho tělo sebou trhlo a pak celé znehybnělo.

Meajqa se otočil stranou. Následovalo několik vteřin ticha. Caduan se napřímil. Nespouštěl z těla na stole oči ani si neseřel krev z rukou.

„Zajistěte, aby o jeho rodinu bylo postaráno. Povězte jim, že padl v boji. Nemusí vědět, jak trpěl.“

„Možná by to lid Ela'Daru vědět měl,“ ozvala se Luia. „Kdyby opravdu pochopili, čeho jsou lidé schopni, ihned by proti nim pozvedli zbraně.“

„Teď ze všeho nejméně potřebujeme, aby jednotlivci začali ze vzteku dělat ukvapené chyby.“

„Ale ona s tím nepřestane, Caduane. Nepřestane z našich jižních držav unášet Feye. A zbytek jejího pokolení není o nic lepší. Lidé odjakživa jen všechno ničí. Dokonce i thrillští páni se svými poddanými nakládají otřesně. A my přesto uléháme mezi klubko zmijí. Ta svině je s každým dalším dnem o krok blíž něčemu, co by pro nás všechny mohlo znamenat katastrofu. Co bude, až *tohle* jednou neselže?“

Ukázala na stůl. Tělo ležící na něm vypadalo už nyní tak nějak... zvláštně, beztvaře, jako by se už rozkládalo.

„I když nechám na bitevním poli padnout sto tisíc Feyů, nic na tom nezměním,“ oponoval Caduan.

„Posílat na smrt sto tisíc Feyů by nebylo třeba,“ opáčila Luia. „Stačilo by, kdybys přestal odmítat využít všechnu moc, kterou máme.“

Caduan se na mě podíval, ale rychle pohledem zase uhnul, jako by si uvědomoval, že to neměl udělat. Ostatní neměli tolik taktu.

Mnozí tu se mnou jednali, jako bych byla hloupá. Ale já hloupá nejsem. Přesně jsem věděla, o čem Luia mluví. Rty se mi bezděky zkroutily do úšklebku. Už dřív jsem si všimla, že mé smrtelné tělo si často dělá, co chce. Pěkně mě to štvalo.

„Všichni o ní jen mluví, a přitom se jí nikdo nezeptá,“ ozval se Meajqa, který už se opět usmíval. Zadívala jsem se mu do očí, ač mě pohled do povědomých zlatých zorniček bodal nevítanými vzpomínkami. „Ty a já jsme zažili to nejhorší, čeho jsou schopni, Aefe. Kdybys dostala možnost ztrestat je za to všechno, co ti udělali, nestála bys o ni? Zasloužíme si pomstít. Stejně jako ti, kteří se z jejich spárů nikdy nedostali.“

„Tady nejde o pomstu,“ vložil se Caduan chladně do hovoru.

Div jsem nevyprskla smíchy. Jak mohl něco takového říct? O způsobech smrtelníků jsem toho mnoho nevěděla.

Nevyznala jsem se ve všech odstínech výrazů jejich tváří ani barvy jejich hlasů. Pomstě jsem ale rozuměla. Věděla jsem, že touha po ní nakonec požere vše ostatní. A pokaždé, když se na mě Caduan podíval, viděla jsem ji v jeho očích.

Každý touží po pomstě.

Tisaanah byla odhodlaná zanechat ve světě, který ji odmítal vnímat, pořádnou stopu. Maxantarius bažil po pomstě, aby se dostal k moci, po níž tak bezbřezě toužil. I ti, jež jsem poznala před nimi, o ni škemrali, ač se mi vzpomínky z oněch dob dávno rozplynuly.

Jakožto Reshaye jsem byla esencí litého hněvu a touhy dunící v cizích žilách. Nyní tu však nezbyl nikdo než já, jen tělo, krev a vztek.

Meajqa si toho ve mně konečně všiml. Možná to viděl i sám v sobě.

„Budou potrestáni,“ pronesl Caduan sice tiše, nicméně zcela odhodlaně. „Až s nimi skončíme, zůstanou po lidské rase na světě jenom jizvy, které po sobě zanechala. Pochybujte o mých metodách, ale o mém cíli ne.“

Při těch slovech vůbec nehleděl na Meajqu. Hleděl jen a jen na mě.

Vtom nastalé ticho roztránila ozvěna kroků a vzápětí se o rám dveří opřel udýchaný posel.

Caduan zvážněl ještě víc, jako by se chystal na další špatné zprávy. „Co se stalo?“

„Průvodce,“ vyhrkl posel. „Byl ukraden.“

Všichni přítomní zakleli.

„Jak?“ zhrozila se Luia. „Jak jsme mohli něco takového dopustit?“

„Kdo ho ukradl?“ otázal se Caduan. Viděla jsem, jak přitom zatíná ruku v pěst. Navenek zněl a vypadal klidně, ale klouby na prstech měl úplně bílé.

„Lidé,“ odpověděl posel.

„Jací lidé?“

„Threllané nás museli podvést,“ zavrčela Luia, ale Caduan ji zpražil varovným pohledem, takže raději zmlkla.

„Threllané ne,“ oddechoval posel. „Byli to ti vzbouření ot-roci. Tisaanah Vytezicová.“

To mi vyrazilo dech. Jakmile padlo její jméno, úplně to mnou otřásl. V hloubi duše jsem se stále ještě cítila být její součástí. Milovala jsem okamžiky, kdy jsem jí mohla být na-blízku. A přesto s sebou pomyšlení na ni přineslo i bolest. Byla další z těch, kteří mě opustili.

Caduan jako by doslova zkameněl. Připomínal mi zvíře, které umírá bolestí, ačkoli navenek se snaží nedat svou slabost znát predátorům.

„Lidem rozhodně nemůže být dovoleno ovládnout takovou moc,“ prohlásila Luia. „Pokud by se dostali k tomu, k čemu Průvodce vede...“

„Já vím,“ procedil Caduan a zaťal zuby. „Já vím.“

„K čemu?“

Tou otázkou jsem zaskočila dokonce i sebe. Všichni se na mě podívali, jako by zapomněli, že umím mluvit.

„Ke klíči,“ odpověděla Luia nakonec. „A ten klíč vede k ještě mocnějším formám magie, než kterou vládneš ty.“

Ještě mocnější než já? Chtěla jsem ji opravit. *Když jsem snad bývala mocná. Ale nyní nejsem nic.*

„Byla sama?“ zeptal se Meajqa zvláště suše. Posel si oči-vidně nebyl jist, zda mu odpovědět.

„Ne. Váš otec jí pomohl utéct.“

Meajqa stiskl rty, poodešel k oknu, otočil se k ostatním zády a nic dalšího neřekl.

Luia se obrátila ke Caduanovi. „Jedna věc je, že Průvodce získali povstalci, což je samo o sobě dost vážné. Ale pokud Arané Vytezicovou zajmou a zmocní se ho oni...“

„Možná bych ho dokázal vystopovat. Ne přesně, ale... musí existovat...“ Caduan se odmlčel, jako by jeho jazyk nestačil myšlenkám.

Měla jsem ta slova na jazyku. *Mohla bych ho najít já.* Vždyť Tisaanah *cítím*. Věděla jsem, že kdybych chtěla, uměla bych vysledovat vlákno, které ji se mnou pojí.

Ale mlčela jsem.

Caduan se obrátil k poslovi. „Dejte vědět generálce Sai'Es-
sové. Jakmile to bude možné, dám jim zprávu o přibližné poloze Průvodce. Ať ho získají zpět za každou cenu.“

„A Arané?“ ozvala se Luia a ukázala na mrtvé tělo ležící na stole.

Caduan sebou trhl, jen jedinkrát, a hned zas nasadil stoický výraz.

„Pošlu stíny.“

„Žádné další nemáme.“

„Vytvořím je.“

„Můj králi...“

Ale Caduan už vyrazil pryč. „Protestovat můžeš později. Teď mám práci.“

KAPITOLA 9

MAX

Vivian už nebyla člověk, jen znetvořená změř masa oblečená v černé kůži.

Ve spárech ji svírala učiněná noční můra ze stínů a kostí, jejíž kašdická část byla tak nepřirozená, že z toho člověku běhal mráz po zádech. Měla příliš dlouhé, příliš lidsky vypadající prsty sestavené z příliš mnoha kloubů, které se dokázaly ohýbat do příliš mnoha úhlů. Byla tak vysoká, že na nás vrhala stín. Nejděsivější na ní však bylo, že neměla žádnou *tvář*. V místech, kde měly být jasně zřetelné rysy, zela jen rozmazaná nicota.

Byla děsivá způsobem, který nutil všechny rudimentální, zvířecí instinkty mého já křičet hrůzou. *Buď tu věc OKAMŽITĚ zabij, nebo od ní okamžitě uteč co nejďál!*

Okolo nás propukl chaos a všude začali pobíhat vojáci. Na útesech se zjevily další stvůry, které jako by se zčistajasna vynořily odnikud. Najednou byly všude.

Ta věc odhodila Vivian a vydala se pro mě.

Jejímu spáru jsem se vyhnul jen tak tak. Pouta na kotnících mi pokus o dlouhatánský krok citelně překazila. Klopýtl jsem a tvrdě dopadl na zem. Překulil jsem se.

Vzápětí se mi v uších rozlehlo nechutné křupnutí a nohou mi projela mučivá bolest.

Sakra.

Kotník mi sevřely dlouhatánské prsty. Jakmile se nade mnou ta věc sklonila, do nosu mi stoupl pach kouře. Přiblížila se svou podivně prázdnou, temnou tváří až těsně ke mně. Jako bych v ní spatřil stovky obrazů. Obličej malé holčičky obklopený ohněm. Mladého chlapce s rozbitými brýlemi.

Měl jsem uhnout pohledem. Věděl jsem, že bych se měl podívat stranou, ale nedokázal jsem to, nedokázal jsem...

Vtom jsem uslyšel šepot hlasu, který jako by mě celého obklopoval, a zároveň odnikud nepřicházel. *Já tě znám. Já tě znám. Já tě znám.*

Prober se, Maxi!

Něco mě vytrhlo z transu. Instinktivně jsem se pokusil využít magie, ale dočkal jsem se akorát palčivé bolesti pod kůží. Ty stratagramy. *Do háje.*

Rozhlédl jsem se kolem sebe a všiml si kopí, které Vivian upustila. Kdyby se mi podařilo...

Vtom Merah s řevem probodla té zrůdě bez tváře hlavu a ta zavřískala.

Můj kotník se ocitl na svobodě. Měl jsem jen pár vteřin. Příšera se zaměřila na Merah a sevřela ji ve spárech. *U Výsostného, copak ji nezabije ani kopí zapíchnuté v hlavě?*

Se svázanýma rukama se mi zbraň ovládala jen těžko. Po-
hyby se mi však vybavily automaticky. Moje tělo si pamatovalo, co dělat, ačkoli moje mysl už ne.

Bodl jsem netvora vší silou pod zdvižené paže – do míst, kde jsem doufal, že mu tluče srdce. Hrot kopí se střetl s menším odporem, než jsem očekával. Jako by se jeho tělo už napůl rozkládalo.

Stvůra zavyla tak, až jsem se otřásl do morku kostí, nechala Merah být a znovu se obrátila ke mně.